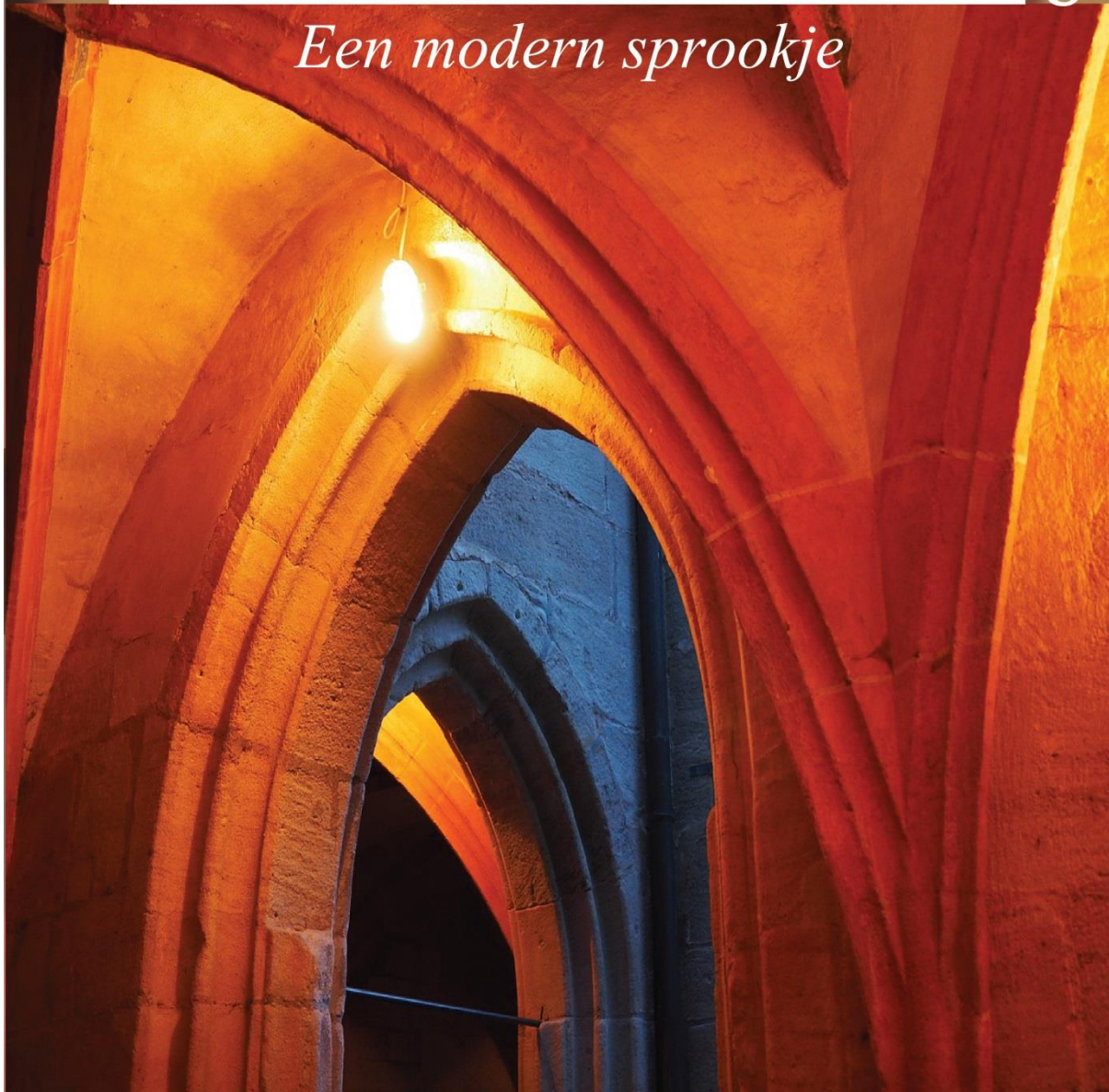

Een voorbestemde ontmoeting

Een modern sprookje

Joyce Beckker
Sarah Publications

Colofon

Derde uitgave, 4 mei 2020

© 2020 Joyce Beckker

Coverontwerp: Quick_master via Fiverr.com

Illustraties: Pixabay.com en Freeimages.com

Uitgever: Joyce Beckker

www.joycebeckker.nl

Het originele verhaal is samen met drie andere verhalen in 2007 als spiritueel roman in gedrukte vorm verschenen onder de naam 'Wonderlijke Tocht' (uitgever Free Musketeers). Voor deze boekenreeks zijn alle vier delen bewerkt en als losse e-books uitgegeven.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>Inleiding</i>	4
<i>Proloog</i>	5
<i>Het reisdoel bereikt</i>	6
<i>Sprong naar het verleden</i>	9
<i>Een moordende verslaving</i>	16
<i>Sjamaanse wijsheid</i>	21
<i>Gezonken huwelijksboot</i>	25
<i>De illusies van het ego</i>	31
<i>Eeuwigdurende relaties</i>	38
<i>Zielsverwanten</i>	41
<i>Een voorbestemde ontmoeting</i>	47
<i>Taal van de ziel</i>	53
<i>De heilige relatie</i>	61
<i>Inspiratiebronnen</i>	66

Inleiding

Er was eens een man, Alex genaamd, die na een carrière als grafisch vormgever zich vol passie overgaf aan zijn nieuwe rol van levenscoach. Hij wist zelf maar al te goed dat het leven soms rake klappen uitdeelt. Maar hij wist ook dat je als mens al je ervaringen zelf aantrekt en daarom verantwoordelijk bent voor je eigen geluk.

Al een aantal jaren had Alex zich beziggehouden met zielenrelaties. Hij begeleidde steeds meer cliënten die zich zo verbonden voelden met een andere persoon, dat ze als het ware samensmolten. Alex hielp ze dan hun emotionele leegte op te vullen zodat ze hun eigen belang weer voorop plaatsten. Ook liet hij zijn cliënten ervaren dat dit soort ontmoetingen voorbestemd zijn in dit leven om persoonlijk te groeien.

Alex was al regelmatig als deskundige verschenen in tv-shows of als spreker bij seminars die preventie van verslavingen als thema hadden. Zijn publiek luisterde dan geboeid naar zijn verhalen over zijn pelgrimstocht waar hij zijn goddelijke wijsheid heeft opgedaan.

Dit is zijn verhaal...

Proloog

*Wij zijn als vermoeide pelgrims,
dwalend door een innerlijke doolhof
op zoek naar ons geluk.
Onze tocht duurt voort
totdat we de weg van ons verleden
definitief de rug toekeren.
En we leren te leven,
te dansen en te zingen,
op het eeuwige pad
van het NU.*

Het is een inktzwarte nacht. De wereld ligt op één oor. Vanuit de hemel daalt een lichtwezen neer op de aarde. Hij heeft een belangrijke boodschap van God. Een boodschap die de mensheid op weg helpt bij haar zoektocht naar vrede.

En zo verschijnt in alle windstreken aartsengel Michaël in de droom van eenieder wiens levenspad versperd lijkt door innerlijke strijd. Hij spreekt tot hen over de belofte van God; de waarlijke belofte om over ieders duistere bestaan een helder licht te laten schijnen.

'God nodigt jou uit in een van zijn woningen. In dit klooster, diep verscholen op een vulkanisch eiland, zijn alle wereldse geluiden gedempt. In deze goddelijke stilte zal hij via zijn boodschappers tot jou spreken, op het niveau waarop jij je bevindt. Je zult samen met je geestelijke begeleiders reizen naar een diep vroeger, daar waar je karmische zaad is ontkiemd.

Om het klooster te bereiken heb je geen plattegrond nodig. Luister enkel naar mijn aanwijzingen die zich diep in je zullen ontvouwen. Het wordt een barre tocht maar schuw die niet. God geeft je kracht en wijst je de weg langs woeste golven en immense rotsen.

Wandel door, stap voor stap, totdat voorbij de steile richels de nevelen voor jouw aanblik zullen oplossen en de contouren van het klooster zichtbaar worden. Loop onbevreesd de poort binnen. Weet dan wat je reisdoel is. God zal je ontvangen met open armen.'

De wereld ontwaakt en de meeste mensen kiezen ervoor hun droom te vergeten. Bij vier mensen is echter een innerlijke vonk aangewakkerd. In al hun wijsheid weten zij dat de vonk door de adem van God zich weldra zal uitbreiden tot een vlammenzee. Een oceaan van licht die tot in de diepste spelonken van hun getergde zielen zal doordringen om daar heling te schenken.

Deze pelgrims gaan op weg. Op weg naar zichzelf, op weg naar God. Zo ook Alex. Hij begint op een lentedag zijn wonderlijke tocht.

1. Het reisdoel bereikt

*Het enige moment
waarop je kunt ontwaken
is nu.*

De late middagzon werpt zijn heldere licht over het mysterieuze eiland. Een vermoeide pelgrim wandelt door de met plavuizen bedekte straatjes van een oud zeeliedendorp.

Aangekomen op een plein beklimt deze man een ruwe trap waarna hij het hoogste punt van het plaatsje bereikt. Zijn verwonderde ogen kijken uit over de schoonheid van de caldera (komvorige krater), de ontzagwekkende vulkaan en de intensiviteit van de zee.

Dan ziet hij in de verte vanuit een mist de contouren opdoemen van een klooster, precies zoals dit in zijn droom door aartsengel Michaël was beschreven. De vermoeidheid glijdt van zijn lijf af. Alex voelt hoe zijn hart glimlacht, hoe zijn voeten willen versnellen. Eindelijk, zijn reisdoel ligt binnen handbereik...

Wanneer Alex door de poort van het mysterieuze klooster wandelt, lijkt de nevel opgelost. Een immense stilte heeft alle aardse geluiden verdrongen. Een heldere stem in zijn hoofd leidt hem door een eeuwenoude hal, langs een krakerige trap naar boven en door een lange halfduistere gang met aan weerszijden de slaapvertrekken.

Bij de laatste cel aan de rechterkant fluistert zijn intuïtie hem in dat hij is aangekomen waar hij zijn moet. Eindelijk, hier mag hij zijn gids ontmoeten, precies zoals hem was beloofd. Hier mag hij antwoorden op zijn brandende vragen vinden en eindelijk begrijpen wat de zin van zijn leven is.

2. Sprong naar het verleden

*Een schreeuwende stem
kan nooit een innerlijke dialoog overstemmen.*

Voldaan legt Alex zijn bagage naast zijn bed neer en neemt plaats op de fauteuil bij het raam. Nadat zijn blik de kleine, sober ingerichte ruimte heeft onderzocht kijkt de man door het venster. Zijn gezichtsveld reikt echter niet ver. De buitenwereld achter de stenen kloostermuur lijkt verscholen achter een dik gordijn van ondoordringbare mist.

Alex wil het liefst zijn vermoeide ogen sluiten, maar zijn verlangen naar de langverwachte goddelijke ontmoeting houdt hem nog net wakker. In het wazige sluimergebied tussen waken en slapen maken zijn gedachten een sprong naar zijn verleden.

'Ja, dat beloof ik.' De zacht uitgesproken woorden zijn intens gemeend. Als Alex zijn bruid in de ogen kijkt, wordt hij overspoeld door gelukzaligheid. Deze vrouw is nu de zijne. Hij zal voor haar zorgen, in goede én slechte tijden. Dat belooft hij...

... 'De volgende!' De loketmedewerker werpt een vragende blik in de hal. Alex herkent het nummer boven de balie. Hij knikt naar de vrouw naast hem en stuurt zijn loden benen naar loket 7. Nadat hij zijn handtekening heeft geplaatst kijkt hij opzij, naar het grauwe gezicht van Karen. Zijn vochtige ogen zien hoe ook zij het document ondertekent. Het is over, hij heeft gefaald. De problemen zijn hem boven het hoofd uit gegroeid. Na vijftien huwelijksjaren breekt hij zijn belofte...

Wanneer Alex verbaasd uit zijn dagdroom ontwaakt, beseft hij dat hij zojuist zijn eerste goddelijke ervaring heeft beleefd. Opgewonden kijkt hij om zich heen. Alhoewel zijn verstand waarneemt dat hij alleen is in de ruimte, voelt zijn ziel de aanwezigheid van onaardse energieën. Dan schraapt hij zijn keel.

'Beste gids, wil je verschijnen? Ik heb een lange reis afgelegd en ben er helemaal klaar voor'. Na deze plechtige woorden scannen zijn wijd geopende ogen verwachtingsvol de kamer af. Tevergeefs.

Alex herhaalt het ritueel met echter hetzelfde resultaat. De vermoeide pelgrim vraagt zich hardop af wat hij fout doet. Wellicht is het beter van plek te veranderen, schiet het door zijn hoofd.

'Meld je alsjeblieft, ik wil graag contact met je', klinkt het even later vanaf het bed. Een klein halfuur en drie pogingen later staakt de teleurgestelde man zijn pogingen.

'De avond is inmiddels gevallen. Ik ga slapen. Misschien ben je morgenochtend wel bereid tot communicatie. Ik hoop in dit klooster echt antwoorden te vinden'.

Wanneer Alex' lichaam uiteindelijk heeft toegegeven aan een diepe slaap, neemt zijn wakkere geest hem mee naar het moment in het verleden waarop zijn leven een compleet andere wending nam.

...Alex voelt hoe het zweet hem uitbreekt. Met de aangetekende brief in zijn gespannen handen beseft hij dat zijn nachtmerrie zojuist is uitgekomen. 'Schuld binnen tien dagen te voldoen!', schreeuwt de aanhef hem tegemoet. Alex' ogen schieten schichtig over de tekst heen. Wanneer hij het verschuldigde bedrag ziet, slaat zijn hart over...

Dan spoelt zijn droom een stukje verder.

... 'Dank u wel'. Alex legt de hoorn neer en drukt Karens computer aan. Op de opgeroepen internetsite tikt hij de zojuist verkregen gegevens in. Met ingehouden adem scrolt hij door de lange lijst op het scherm die ruim zes maanden geleden is ontkiemd.

Daar waar hij zijn ogen lange tijd gesloten hield, zien ze nu de harde realiteit. Verreweg alle pakketten, waarvoor hij steeds argeloos voor ontvangst zijn handtekening heeft geplaatst, blijken nog onbetaald... Vervolgens voert Alex's droom hem naar zijn huisarts.

... 'Dit kan zo niet langer meer', beaamt de arts terwijl ze Alex onderzoekend aankijkt. 'Misschien kun je alle creditcards laten blokkeren.' Alex knikt zwijgend. Hij weet dat hij Karen veel te lang haar gang heeft laten gaan de afgelopen maanden.

De vrouw tegenover hem vervolgt: 'Het is belangrijk in te zien dat Karen een koopverslaving heeft. Ze heeft deskundige hulp nodig om haar innerlijke leegte op te vullen. Hiernaast zullen jullie een plan moeten bedenken om van de schulden af te komen'...

Tot slot roept Alex' geest de confrontatie met zijn vrouw later die dag nogmaals tot leven.

... 'Zoveel heb ik helemaal niet gekocht, ze verwarren me met een ander! Ik bel ze morgen om het recht te trekken. Belachelijk gewoon dat ze zulke fouten maken.'

Uren later in bed echoën de woorden van zijn vrouw nog na. Haar resolute reactie had hem aanvankelijk toch doen twijfelen. Maar nu, in dit nachtelijke uur, brokkelt zijn hoop weer af. Alex hoort hoe beneden een fles wordt ontkurkt en hoe de klok driemaal slaat. 'Nee, dit klopt verdomme niet', weet hij nu definitief...

'Beste gids, wil je nu verschijnen?' Alex zit klaarwakker rechtop in bed. Terwijl de vroege ochtendzon inmiddels het duister in zijn cel heeft verjaagd, ziet hij dat op het bureautje een paar broodjes en een glas water liggen. Buiten hoort hij het vredige gekraai van een haan.

'Ik weet dat je hier bent, ik voel ook je energie. Jij hebt afgelopen nacht mijn dromen gestuurd. Daar wil ik het graag met je over hebben.' Net als gisteren echter, ziet Alex niemand in de kamer verschijnen. De teleurstelling slaat weer toe.

'Geef anders aan wat ik fout doe, dan kan ik dat herstellen', probeert hij nog. Nadat hij even later heeft toegegeven aan zijn knagende honger, hoort hij in zijn hoofd de stem van aartsengel Michaël die hem uitnodigt de conversatie te vervolgen.

'Zal ik zelf anders beginnen beste gids; is dat waar jij op wacht?' In de diepe stilte van het volgende moment ervaart Alex een innerlijke bevestiging.

'Vooruit dan maar', verzucht hij terwijl hij op de bureaustoel zijn rug recht.

'Ik wist dat ik mezelf niet langer voor de gek mocht houden en eindelijk moest erkennen dat Karen een koopverslaving had. Alle vaste grond leek onder mijn voeten te zijn weggevaagd. Enerzijds weigerde mijn vrouw haar problemen onder ogen te zien, anderzijds stevenden wij als gezin af op een emotionele en financiële afgrond,' slikt Alex.

'Karen was namelijk al een jaar de kostwinner in ons gezin nadat ik als grafisch vormgever mijn eigen bedrijf aan huis was gestart. En omdat ik ook de kinderen voor het grootste deel opving had Karen haar handen vrij om haar langverwachte promotie op de zaak binnen te slepen. Het begin van het einde, zo bleek later.'

De gepijnigde pelgrim staat op en schudt zijn stijve beenspieren los.

'Wil je al je entree maken?,' vraagt hij dan al wandelend naar de fauteuil bij het raam. Het blijft stil.

'Kennelijk niet dus.' Alex tuurt naar buiten. Hij ziet hoe de takken van de statige eikenboom eerbiedig buigen bij iedere windvlaag.

'Waar was ik gebleven? O ja, Karen bleef beweren dat zij al die dure spullen niet had gekocht, ook al had ik inmiddels op mijn verzoek de kopieën van alle digitale bestellingen per post ontvangen. De situatie was bizar; terwijl ik haar de bewijzen onder haar neus wreef, ontkende ze deze keihard.' Alex voelt zijn woede en frustratie weer opwellen.

'Nadat ze bleef weigeren te betalen en ik door haar ontkenning niet kon en wilde ingrijpen, stond op gegeven moment de deurwaarder op de stoep. Ik heb hem alle ongebruikte rotzooi van die internetwinkel van zolder mee laten nemen, in de hoop dat hiermee de kous af was.' Alex haalt enkele keren diep adem.

'Maar het bleek lang niet genoeg om de schulden in te lossen. Daarom nam die vent ook andere gloednieuwe spullen en kunstwerken mee die ik pas had gekocht. Ik voelde me machteloos en moest toekijken hoe alles in beslag werd genomen.' Alex wordt zich nu bewust van zijn gebalde vuisten. Langzaam lukt het hem deze weer te ontspannen.

'Toen zij thuiskwam heb ik Karen geconfronteerd met wat zij had aangericht en haar op het hart gedrukt dat ik haar gedrag niet langer zou pikken,' vervolgt hij even later met beladen stem.

'Het was ongelooflijk, maar ze bleef gewoon alles ontkennen. Ze zou het laten uitzoeken door haar collega, een bedrijfsjurist. Achteraf werd me duidelijk dat ze hem, of wie dan ook, nooit iets hierover heeft verteld.'

Zuchtend rekt Alex zijn spieren nogmaals op. Een slok water verzacht hierna zijn droge keel. Zijn ogen glijden wederom over de groene kloostertuin waarna hij zijn aandacht weer naar binnen richt.

'Ondanks mijn aandringen weigerde Karen naar de doktersafspraken te gaan die ik voor haar regelde. Er was volgens haar niets aan de hand. Het frustreerde mij mateloos. Ik waarschuwde haar dagelijks dat ze niet meer de fout in kon gaan zonder dat ik daar consequenties aan zou verbinden. Gelukkig bleven vanaf dat moment nieuwe pakketbezorgingen uit. Langzaam groeide mijn hoop dat de problemen nu waren opgelost.'

Wel vertelde ik iedereen die ons in die periode bezocht, dat we door een inbraak al die in beslag genomen spullen waren kwijtgeraakt. Zelfs mijn kinderen heb ik dat wijsgemaakt. Ik kon hen toch onmogelijk de waarheid vertellen over hun moeder? Daarvan heb ik nu nog steeds spijt. Pas later nam ik het besluit om nooit, nooit meer mijn kinderen de waarheid te onthouden.'

Alex voelt hoe zijn emoties weer steeds meer de overhand krijgen. Hij verlangt naar de frisse buitenlucht en besluit een wandeling in de tuin te maken. Wanneer hij de deur achter zich heeft dichtgetrokken, verschijnt

in een flits een helder licht in zijn cel waarna het lege bord en glas zijn vervangen door wat fruit en een thermoskan met kruidenthee.

3. Een moordende verslaving

*De leegte in onszelf,
lossen we niet buiten ons op.*

Als Alex die avond al vroeg op bed ligt, bladert hij nog wat door een klein fotoalbum. Bij het aanzicht van zijn twee zonen vormt zich een vertederende glimlach op zijn lippen. Wat mist hij zijn jongens toch. Hij hoort hun vragende stemmen nog in zijn hoofd echoën. Waarom hij weg moest, wanneer hij weer terug kwam, of ze nou al die tijd bij mama moesten blijven.

Met grote moeite had hij getracht hen in begrijpelijke taal uit te leggen waarom hij deze tocht moest ondernemen. Met vochtige ooghoeken legt Alex het album naast de wekker neer. Dan voelt hij weer zijn loodzware lichaam en oogluiken. Al snel neemt de slaap het over en zo belandt hij opnieuw middenin geprojecteerde droombeelden.

Alex schrikt abrupt wakker door de schelle beltoon vanaf het plankje tegenover het bed. Zijn slaapdrongen hand wil Karen alarmeren. In plaats van een vrouwenlichaam voelt hij echter een onbeslagen matras. Met zijn andere hand vindt hij het knopje van de lamp.

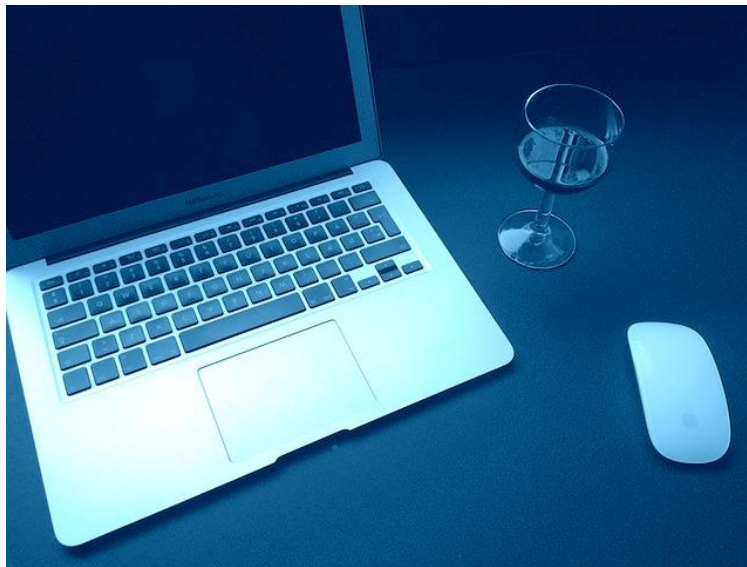
Half dichtgeknepen ogen zien dat het dekbed naast hem onberoerd is gebleven. Het deuntje is inmiddels uitgestorven. De wekker maakt duidelijk dat het weldra vijf uur is waarna hem een onheilspellend gevoel bekruipt.

Beneden aan de trap komt Alex een licht gesnurk tegemoet. Tot zijn ergernis ziet hij Karen slapend, met haar hoofd in de armen, voor haar laptop liggen. Een lege wijnfles balanceert als stille getuige op het randje van het bureau. Een ingehouden vloek ontsnapt zijn mond. Er zit niets anders op dan haar naar boven te dragen.

Wanneer hij eerst de computer wil afsluiten, worden zijn ogen als door een magneet getrokken naar drie openstaande gesprekken van afzenders met erotisch getinte namen. Alex' hart begint te bonzen. Dat wordt alleen nog maar versterkt wanneer hij hierna de chatnaam van zijn vrouw ziet.

'Waar denk jij mee bezig te zijn? Als ik jou niet had gevonden, had je nu nog voor de computer gelegen'. Alex ogen spuwen vuur. Nadat de wekker zojuist was afgegaan, had de frustratie weer als een mokerslag toegeslagen.

'Maak je niet zo druk', antwoordt zijn gapende vrouw terwijl ze haar krijtkostuum uit de kast haalt. 'Ik ben een keertje in slaap gevallen achter de laptop, wat dan nog?'

'Wat dan nog? Je gaat verdomme steeds later naar bed', bijt Alex zijn vrouw toe. 'Deze week was het al eens drie uur en half vier. En dan vannacht. Als die mobiel niet was afgegaan, hadden de kinderen je misschien wel zo gevonden.' Karen zucht diep.

'Ze hébben me toch niet gevonden? En jij moet snappen dat het chatten voor mij puur ontspanning is. Als jij eens wist hoeveel druk ik te verduren heb.' Alex voelt zijn bloed koken.

'En wat hebben die stomme gesprekken met wildvreemde kerels te betekenen? Het leek wel porno.' Karen produceert een geforceerde schaterlach terwijl ze met een rood aangelopen gezicht half struikelt over haar schoenen.

'Toe nou zeg; zo praat iedereen in de chatbox met elkaar. Het stelt helemaal niets voor, het is een lolletje. Jij bent misschien de enige die niet chat en het daarom niet snapt. Maar als je het niet erg vindt, moet ik nu opschieten om zakenrelaties van het vliegveld op te halen. Ben vanavond laat thuis.'

Van werken komt deze ochtend niet veel nadat Alex zojuist zijn kinderen naar school heeft gebracht. Ook kan hij de energie niet opbrengen om eindelijk twee gaten in de muur te boren om het nieuwe schilderij boven de haard op te hangen.

De beelden van afgelopen nacht kan hij onmogelijk van zijn netvlies verbannen. Naast de frustratie en vermoeidheid maakt Alex zich bovendien ook zorgen om Karens gezondheid.

In vogelvlucht gaan zijn gedachten terug naar het academisch ziekenhuis waar zijn vrouw drie jaar geleden ernstig ziek lag. Het was tijdens een routineonderzoek dat haar uitstrijkje een verontrustende uitslag gaf.

De daarop volgende intensieve behandelingen plus het keiharde besef dat de dood om het hoekje meekeek, vergden veel van hun getergde gezin. Maar Karen was er wonderwel weer helemaal bovenop gekomen. Alex had zijn vrouw terug en de kinderen hun moeder. Maar de brandende vraag was of Karen zichzelf hierna ooit nog heeft teruggevonden.

Zuchtend neemt de getergde Alex plaats achter zijn computerscherm. Vandaag verwacht een potentiële klant immers een offerte. Maar het slaaptekort eist zijn tol. Zijn zware ogen willen steeds sluiten. Als hij eindelijk aan de zeurende aandrang toegeeft, lossen zijn chaotische gedachten op.

Even later glijdt Alex langzaam zijn bewustzijn uit om te belanden in een voor hem onbekend terrein waar al zijn twijfels en vragen zijn ondergedompeld in een helder licht van weten. Voor even, heel even is alles perfect, precies zoals het moet zijn.

Als hij even later weer ontwaakt, voelt hij zich verlost van zijn frustratie en vermoeidheid. Vastberaden drukt hij in de woonkamer Karens laptop aan. Het openingsscherm verlangt een wachtwoord. Zonder na te denken tikt hij de naam in die zich duidelijk in zijn hoofd aandient. Hierna belandt hij in een omvangrijke mailbox.

Met een druk op de muisknop opent hij de verzonden e-mail van afgelopen nacht gericht aan een Peter. Vol ongeloof lezen zijn ogen Karens bevestiging van hun afspraak vandaag om 16.00 uur op 'het bekende punt'. Dit kan niet waar zijn. Met verbeterd blik zoekt Alex nu de hele lijst af en ziet hij dat alle mails uitsluitend gericht zijn aan mannen.

Hij klikt een willekeurig bericht van de week ervoor open dat gericht is aan ene Tom. De tekst, waarin Karen tot in detail beschrijft hoe ze heeft genoten van 'hun spannende samenzijn', doet Alex' walgen. Wanneer hij even later nog eens twee soortgelijke berichten heeft gelezen, smijt hij het pennenbakje van het bureau.

'Denk na Alex, denk!' Alex maant zichzelf hardop tot rust terwijl zijn grote passen door de woonkamer vertragen. Hij weet dat hij met de geopende mailbox de toegangspoort heeft tot waardevolle antwoorden. Wanneer na een kwartier zijn woede enigszins bekoeld is, besluit hij Karens inkomende berichten te onderzoeken.

Buiten dezelfde mannennamen om, ziet hij tot zijn afgrijzen dat het oudste bericht afkomstig is van een seksclub. Deze blijkt de bevestiging van aanmelding te bevatten. De datering leert Alex dat de inschrijving een week na het bezoek van de deurwaarder heeft plaatsgevonden.

Het wordt hem duidelijk dat zijn vrouw de ene verslaving heeft ingeruild voor de andere. Hij voelt dat er niets meer te verliezen valt en klikt op de link die volgens het bericht wijzigingen mogelijk maakt in het ledenprofiel. Dan zien zijn opengesperde ogen wat zijn vrouw over haarzelf heeft ingevuld en aangevinkt.

'Papa, heb jij gehuild? Je ogen zijn helemaal rood', vraagt een ongeruste jongensstem. Alex zit met zijn kinderen nog maar net aan tafel nadat de deurbel hem zojuist heeft teruggehaald in de dagelijkse realiteit. Teruggehaald uit een wereld die niet de zijne is, maar waar zijn vrouw in lijkt te zijn verdwaald.

'Nee hoor vent. Papa heeft wat last van hooikoorts'.

4. Sjamaanse wijsheid

*De waarheid doet pijn,
maar de leugen snijdt door de ziel.*

Het aanhoudende gekraai buiten doet Alex langzaam ontwaken. Hij voelt de harde matras onder zijn lijf en ziet weer een ontbijt op het bureau. Alhoewel zijn gevoel hem ingeeft dat hij niet alleen is, zien zijn ogen nog steeds geen andere gestalten.

'Beste gids, wil je me nu eindelijk bezoeken?' Alex zit nu rechtop in bed. 'Mijn droom vannacht was weer erg levendig. Ik weet dat je me hiermee iets wilt zeggen. Kunnen we elkaar nu ontmoeten?' Er verandert niets. Alex haalt zijn schouders op, rekt zich uit, schiet zijn sokken aan en loopt dan hongerig naar de uitnodigende broodjes.

'Akkoord, ik ga wel weer verder met mijn verhaal', klinkt het vanaf zijn inmiddels vertrouwde plek voor het raam.

'De periode na mijn 'ontdekking' vormde een zware aanslag op ons huwelijk. Dagelijks ontaardden de gesprekken tussen Karen en mij in ruzie. Het chatten en mailen was maar een onschuldig spelletje, bleef ze volhouden, een ontspannende bezigheid die helemaal niets om het lijf had. Dat ze daarbij haar fantasie op hol liet slaan, gaf ze dan wel toe. Maar in werkelijkheid was er volgens haar helemaal niets gebeurd.' Alex merkt hoe zijn boosheid weer de bovenhand krijgt.

'En haar aanmelding bij die seksclub was alleen maar voor de kick. Dus het feit dat ze had ingevuld 'open relaties te prefereren waarvan de eigen partner niets hoefde te weten' was volgens haar slechts gebakken lucht evenals haar 'voorkeur voor groepsseks'.' Alex knijpt zijn ogen samen. Deze herinnering snijdt nog steeds door zijn ziel.

'God, wat wilde ik haar graag geloven. Maar haar ontwijkende ogen en schrikachtige gedrag dwongen mij de realiteit in te zien. De realiteit waarmee ik niet veel kon. Ik voelde me een gevangene van mijn eigen huwelijksbelofte. Steeds vaker speelde ik met de gedachte Karen te verlaten, maar dan zou ik mijn vader achterna gaan, iets wat ik had gezworen nooit te zullen doen. Maar er was nauwelijks nog communicatie tussen ons. Wanneer zij praatte en feiten ontkende, wist ik dat haar verslaving aan het woord was.'

Alex pauzeert. Tegen beter weten in kijkt hij nogmaals om zich heen, op zoek naar zijn gesprekspartner die kennelijk onzichtbaar wenst te blijven.

'Ook met mijn schaamte kon ik geen kant uit', vervolgt hij even later.

'Toen ik met mijn oudste zoon voor zijn allergie bij de huisarts belandde, durfde ik haar niet eens meer aan te kijken. Vroeg in de avond sloot ik de gordijnen al om burens het zicht op de computerhoek te ontnemen. Het wassen van de auto liet ik in de garage doen om maar niet voor het huis iemand tegen te hoeven komen. Familie hield ik op afstand. En mijn voetbaltraining zei ik ook steeds vaker af.'

Maandenlang speelde hetzelfde tafereel zich in ons huis af. Tot mijn frustratie zat Karen al halverwege de avond achter het computerscherm, soms tot zonsopgang. Om luttele uurtjes erna weer opgedirkt naar haar werk te gaan. Ons gezin zakte steeds verder het moeras in. Maar door ons beider ontkenning hielden we haar, én in feite ook mijn, dubbelleven in stand.' Alex schraapt zijn keel en recht zijn rug.

'Tot dat ene cruciale moment op die regenachtige vakantiedag. Karen zat voor de televisie wat te knikkebollen. Mijn jongste zoon sloot een door zijn moeder geopend computerscherm af om een spelletje op te starten toen hij haar ineens vroeg wat 'kinky' betekende. Karen schoot

hoestend de keuken in terwijl ik door een mokerslag werd wakker geschud. Terwijl de hand van mijn zoon zich vulde met wat chips en zijn stem de tune van een kinderprogramma neuriede, drong eindelijk het besef tot mij door. Niet alleen Karen en ons huwelijk, maar ook onze kinderen liepen gevaar.'

Inmiddels is de zon vanachter de wolken gekropen en beschijnt deze het betraande gezicht van de getergde pelgrim. Alex leunt met zijn hoofd achterover terwijl als vanzelf zijn zware oogleden weer sluiten en zijn geest hem wederom meeneemt op reis.

In rustige pas loopt Alex op de paranormaalbeurs langs de rijen met deelnemers. Aan het einde van de eerste gang ontmoet zijn blik de donkere ogen van een oude Sjamaanse vrouw. De heldere kaarsvlam schuin voor haar schetst een dansende schaduw op haar gegroefde gezicht. De walm van zoete bloemenwierook omringt haar mystieke verschijning.

Als vanzelf staan Alex' voeten stil en beantwoordt hij haar warme glimlach. Dan neemt hij plaats op de uitnodigende stoel tegenover haar. 'Wat wil je weten?', vraagt de vrouw.

'Of mijn relatie nog gered kan worden', hoort Alex zichzelf tegen beter weten in antwoorden. De vrouw pakt zijn handen, sluit haar ogen en haalt een aantal keren diep adem. Temidden van de geluiden van tientallen omstanders ademt haar vredige uitstraling een intense rust uit. Dan kijkt ze hem doordringend aan.

'Ik zie jou bij een grachtenhuis. Je bent halverwege de trap naar de voordeur en staat dan twijfelend stil. Je weet dat als je doorloopt en naar binnen gaat, je uit het raam de poel des levens tot de horizon kan zien. Blijf je echter staan, dan houd je een beperkt uitzicht.' Alex knikt langzaam terwijl de vrouw wederom haar ogen sluit.

'Jouw vrouw zie ik als een treinmachinist', vervolgt ze dan. 'Ze rijdt steeds dezelfde bekende rondjes. Telkens opnieuw rijdt ze van je vandaan, maar komt daarna weer bij je terug. Totdat ze weer vertrekt.'

De donkere vrouw kijkt Alex vol mededogen aan. Deze voelt een loodzware last van hem afglijden. Hij weet wat hem te doen staat. Deze oude vrouw had het niet treffender kunnen verwoorden. Karen is nog wel zijn vrouw, maar is allang niet meer de zijne.

Op weg naar huis parkeert Alex zijn auto in een verlaten stuk bos. Alle opgekropte spanning van de afgelopen maanden laat hij hier de vrije loop.

5. Gezonken huwelijksboot

*Weet dat je het goddelijke niet hoeft te zien
om ermee te communiceren.*

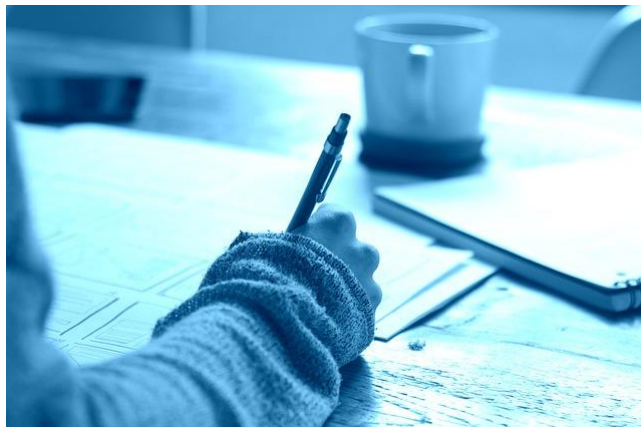
'Beste gids, zelfs als ik even indut, stuur jij mij een droom. Ondanks het uitblijven van jouw verschijning, wordt het me wel steeds duidelijker. Ik zie nu helder de gevolgen van mijn gemaakte keuzes in. Bedankt daarvoor.' Alex wacht even voordat hij zijn verhaal vervolgt.

'Ik weet het nog goed, de herinnering staat voor altijd in mijn geheugen gegrift. Zoals afgesproken met Karen zaten we die zondagochtend met het gezin wat langer aan de ontbijttafel. Mijn oudste zoon veegde de broodkruimels naast zijn bord bij elkaar terwijl zijn jongere broertje al ongeduldig op zijn stoel wiebelde. Ik zei dat we hen iets belangrijks wilden vertellen.' Alex haalt een paar keer diep adem.

'Jullie gaan toch niet scheiden!?', klonk het in koor. Karen zweeg met gebogen hoofd. Ik hoorde mezelf stamelen. Ik zei dat hun papa en mama niet langer meer konden samenwonen maar dat ze altijd van hen beiden zouden blijven houden.

'Als ik terugdenk aan de hulpeloze blikken van mijn jongens, realiseer ik me dat op dat moment hun kinderlijke onschuld oploste. Maar ik wist ook zeker dat de scheiding voor hen een zegening zou zijn en dat ze dat op een later moment zelf zouden beseffen.' Het blijft een moment stil. Nadat Alex zijn neus heeft gesnoten pikt hij de draad weer op.

'De hierop volgende periode heb ik geteerd op mijn reserves. Alle spanningen en zorgen hadden me flink verzwakt. Maar er moest formeel nog zoveel geregeld worden waardoor mijn werk op een laag pitje kwam te staan.'

'Gelukkig maakte Karen tijd vrij om met mij de praktische zaken voor de advocaat en de notaris voor te bereiden. Via haar werk kon zij voor zichzelf een appartement in de buurt huren. Het leek net of zij bevrijd was van een grote last, of zij ontsnapt was uit een verstikkend spinnenweb.' Alex siddert.

'Sinds lange tijd stond ik mezelf toe een stuk verantwoordelijkheid los te laten en bij haar neer te leggen. Gek genoeg voelde aan het einde van ons huwelijk haar energie vertrouwd aan.'
Alex herhaalt zijn laatste woorden alsof hij de impact hiervan pas op dit moment goed beseft. Na een kort stilzwijgen vervolgt hij zijn relaas.

'Karen en ik spraken af dat de kinderen bij mij in het huis zouden blijven wonen en om het weekend bij haar zouden logeren. Na een bedrijfsfusie was zij inmiddels opgeklommen tot het management waardoor haar vrije tijd nog verder was ingekrompen.'

Alhoewel het idee mij erg tegen de borst stuitte, overtuigde de advocaat mij van de noodzaak dat Karen mij het eerste jaar kinderalimentatie zou betalen. Na een jaar zou ik mijn inkomsten dusdanig op orde moeten hebben, dat ik het allemaal weer zelf financieel kon rooien.'

Alex voelt weer een rilling over zijn rug glijden. Wat had hij zijn financiële afhankelijkheid in die periode verafschuwd.

'Karen vertrok een maand later optimistisch gestemd naar haar nieuw ingerichte woning. Onze zoons hadden het er erg moeilijk mee, vooral op het moment dat de scheiding officieel werd uitgesproken. Ook met hun schoolresultaten ging het bergafwaarts.'

'Ik probeerde steeds met de jongens te praten, maar ik was onmachtig het hen goed te laten begrijpen. Want hoe moest ik mijn kinderen duidelijk maken dat hun leven nooit meer hetzelfde zou zijn, maar dat hun verdriet in de toekomst weer zou wijken voor blijheid?'

Alex vervolgt met overslaande stem: 'Hoe moest ik hen duidelijk maken dat hun moeder nog steeds van hen hield, ook al was ze hun toneel-uitvoering op school vergeten? Hoe moest ik hen vertellen dat hun papa zelf ook wist hoe dát voelde, dat het leven nou eenmaal grossiert in pijn...?'

'Is dat waar Alex?'

Met een ruk draait de geëmotioneerde pelgrim de fauteuil om. Bij het bureau ziet hij een aantal prachtige lichtballen waaruit langzaam de contouren van een gedaante ontstaan. Alex voelt zich heel nederig worden.

'Je roept me nu al dagenlang aan. Nu ben ik er en je weet niets te zeggen?', klinkt een zachte, plagerige stem.

'Maar, maar ik voel me nu ineens ook zo, zo overdonderd...', stamelt Alex. Het lichtwezen lacht de man vriendelijk toe.

'Mijn naam is Byrel en ik ben je gids. Ik zal jou tijdens je verblijf hier begeleiden'.

Het blijft even stil. 'Dat is fijn, maar bent u dan niet rijkelijk laat?', vraagt Alex dan voorzichtig. 'Met alle respect, maar ik heb hier al een heel stuk van mijn leven verteld en opnieuw beleefd. U was er niet, ondanks dat ik u herhaaldelijk heb aangeroepen.'

'Zeg maar 'je' hoor. Ik ben trouwens al bij je sinds het moment dat je besloot deze pelgrimstocht te ondernemen. Ook in deze cel ben ik niet van je zijde geweken. Weet dat je me niet hoeft te zien om met me te kunnen communiceren.'

'Maar waarom laat u, of jij bedoel ik, je nu dan wel zien?'
Er wellen steeds meer vragen op in Alex' hoofd.

'Je hebt je ervaringen met Karen nog niet goed verwerkt. Het is daarom ook goed wanneer je deze eerst voor jezelf hardop uitspreekt en ze opnieuw beleeft in je dromen. Maar nu is de tijd er rijp voor om er samen over te praten, zodat je een goddelijk licht over je pijn kunt laten schijnen.'

'Maar mijn leven staat bol van de pijn.' Alex slaat zijn ogen neer.
'Is dat werkelijk waar, of is jouw ego hier aan het woord?', vraagt het lichtwezen.

'Mijn ego?', Alex fronst zijn wenkbrauwen.

'Jouw ego is je vals geloof over wie je werkelijk bent. Jij bent pure liefde, volmaakt, net als ieder ander mens overigens. Zie het ego als een krachtveld dat jou iets heel anders probeert wijs te maken, het lokt jou in zijn onwerkelijke wereld van schuld en afscheiding. Het wil jou in zijn illusies doen geloven, zoals angst en pijn. En dat lukt heel aardig volgens mij.'

'Ik begrijp het niet. Wil je zeggen dat angst en pijn niet bestaan Byrel? Maar hier lijdt toch bijna iedereen aan?'

'Ze bestaan voor jou zolang jij er werkelijkheid aan ontleent, maar in feite zijn het verzinsels van het ego. Alhoewel het ego niet echt bestaat, lijkt het toch werkelijkheid. Alleen liefde is echt, de rest is een illusie.'

Alex knippert nogmaals met zijn ogen.

'Maar als de mensen weten dat pijn en angst slechts illusies zijn, zoals jij nu beweert, waarom ervaren ze deze dan als levensecht?'

'Kijk, het ego vecht voor zijn voortbestaan, meestal met succes. Het profiteert dankbaar van het feit dat de meeste mensen zich vastklampen aan het leven dat ze kennen, hoe onprettig deze ook verloopt. Mensen ervaren liever nog meer pijn dan dat ze het roer omgooien en aan iets nieuws beginnen. Het oude is veel te vertrouwd.'

'Dat klinkt niet echt logisch Byrel, waarom doen mensen dat?'

'Goede vraag Alex. Het ego is heel slim en manipulatief. Het zal zich echt niet voordoen als een monster, maar juist als een noodzakelijk handvat om te overleven. Het zal je wijsmaken dat je altijd de beste moet zijn, op je eigen belang moet letten ten koste van anderen. Het leert je te oordelen en hebzuchtig te zijn. Maar wat het je niet leert, is dat wat je aan een ander geeft, je in feite ook aan jezelf geeft. Dus als je een ander aanvalt, komt die aanval als een boemerang bij je terug waardoor je de pijn zelf ook zult ervaren.'

'En als ik het nou omdraai Byrel, betekent het dan dat wat je een ander niet geeft, je dit ook jezelf niet schenkt?'

'Dat heb je goed begrepen. Als je de ander geen liefde geeft, ontvang je deze zelf ook niet. Hierdoor voel je je in de steek gelaten door liefde terwijl jij het bent die de liefde de rug heeft toegekeerd.'

'En is dat wat er is gebeurd tussen Karen en mij?'

'Een prima uitgangspunt om hier de volgende keer mee verder te gaan. Het is voor nu genoeg geweest, vind je niet? Laat alles nu goed bezinken en voel wat er te voelen valt. Wij spreken elkaar de volgende keer weer. Tot dan.'

Alex ziet hoe het intense licht voor hem langzaam vervaagt en oplost in de ruimte. Overweldigd door deze goddelijke ervaring, blijft hij nog een tijdlang zitten. Het vredige gevoel heeft hem nog steeds niet verlaten wanneer hij even later de deur van zijn cel achter zich dichttrekt om bij te komen in de kloostertuin.

6. De illusies van het ego

*Pijn uit het verleden is een illusie,
een hersenspinsel van het ego,
om jou voor zijn karretje te spannen.*

Het ontbijt heeft Alex goed gesmaakt. Na een rustige nacht zonder al te veel dromen voelt hij zich sinds dagen goed uitgerust. Wanneer hij na een kort bezoek aan de kapel weer zijn cel opzoekt, wacht zijn gids hem al op.

'Wat goed dat je er weer bent Byrel. Ik kijk alweer uit naar je wijze woorden.'

Alex neemt vol verwachting plaats naast het venster.

'Fijn dat je naar binnen wilt kijken Alex. Het zal je helpen jezelf en Karen met meer bewustzijn tegemoet te treden.'

'Tja, Karen...', verzucht de pelgrim. 'Wat jammer toch dat ons huwelijk tot een mislukking is uitgelopen.'

'Is dat waar? Geloof jij echt dat dit zo is?'

'Natuurlijk Byrel, we zijn toch gescheiden? En bepaald niet als de allerbeste vrienden.'

'Akkoord, maar weet je daarom ook zeker dat door deze scheiding jullie jarenlange relatie totaal is mislukt?'

Alex laat de vraag goed tot zich doordringen.

'Ik geloof het wel, alhoewel...., we hebben natuurlijk wel twee prachtzonen eraan overgehouden. Bedoel je dat Byrel?'

'Luister goed. Relaties zijn opdrachten die de mens tijdens zijn leven uitvoert. De ontmoeting tussen Karen en jou is beslist niet toevallig geweest.'

God brengt precies die mensen samen die de grootste kans hebben om wederzijds te groeien. Pas toen jullie samen zijn niet langer meer dit hoogste doel diende, werd het tijd voor een fysieke scheiding. Jullie hadden, anders gezegd, elkaar immers alle benodigde lessen al geschonken.'

'Maar wat is mijn les dan geweest? Ik heb buiten een heleboel negatieve ervaringen er niets positiefs aan overgehouden hoor.'

'Is dat waar Alex? Kun je er absoluut zeker van zijn dat je niet geestelijk bent gegroeid door jouw relatie met Karen?'

'Tja, ik heb natuurlijk best wel mijn incasseringsvermogen vergroot en geleerd dat de veiligheid van mijn kinderen te allen tijde voorop staat. Maar ik begrijp nog steeds niet waarom ik juist Karen tegen het lijf moest lopen, want echt essentiële levenslessen heb ik verder niet van haar geleerd.'

'Klopt dat Alex? Kun je echt zeker weten dat dit waar is?'

'Volgens mij wel, maar je brengt me weer aan het twijfelen Byrel. Help me eens een handje.'

'Wat heb je geleerd over vergeving?'

'Vergeving? Wat valt er te vergeven? Karen en ik hebben elkaar losgelaten.'

'Is dat waar? Je bent dus bijvoorbeeld helemaal niet meer boos op haar?' Alex schuift wat ongemakkelijk op zijn stoel.

'Ja, natuurlijk erger ik me wel aan haar gedrag. Ze heeft immers haar gezin in grote problemen gebracht en haar kinderen verwaarloosd. Dat doet ze trouwens nog steeds van tijd tot tijd. Maar ik kan heel goed omgaan met die boosheid hoor.'

'We hoeven niet te doen alsof jouw kwaadheid niet bestaat Alex, want dat zou zowel psychisch als spiritueel ongezond zijn. Erken dat je je zo voelt.'

'Akkoord, ik voel nog steeds kwaadheid en verdriet om het gedrag van Karen.'

'Heel goed, dat is stap één. Weet nu dat je altijd óf liefde óf angst laat zien. Op dit moment is duidelijk jouw ego aan het woord, want je voelt pijn in plaats van innerlijke vrede. Klopt dat?'

'Dat kun je zo stellen, ja'.

'Prima. Begrijp nu goed dat alle gedachtewerelden één zijn. Wat je op Karen projecteert, voel je zelf. Als je haar dus veroordeelt, zul je jezelf ook schuldiger voelen. Herken je dit een beetje?'

'Jawel Byrel, maar daarom zou het zoveel gemakkelijker zijn geweest als ik haar nooit had ontmoet. Bij een ander had ik deze problemen niet gekend en misschien wél kostbare lessen geleerd.'

'Is dat waar, denk je? Heb je bij Karen geen kostbare lessen voorgeschoteld gekregen?'

'Vooral de laatste jaren van ons huwelijk heb ik buiten ergernis en frustratie niet veel andere dingen ervaren nee, laat staan kostbare lessen geleerd.'

'Kun je zeker weten dat dit waar is Alex? Antwoord niet direct.'

'...Tja, dat hangt er denk ik ook helemaal van af welke betekenis je toekent aan 'kostbare lessen'. Dat zijn meestal toch positieve zaken Byrel, of vergis ik me hierin?'

'Het ligt inderdaad iets anders. Mensen die je kwaad maken, zoals Karen dat bij jou doet, zijn juist je belangrijkste leraren. Zij toont jou in feite waar je grenzen liggen van je vermogen tot vergeven. Hiermee demonstreert ze jou feilloos welke van jouw wonden nog de meeste heling nodig hebben. Dat is de reden waarom jullie in elkaars leven zijn gekomen Alex.'

'Maar op welk gebied heb ik dan heling nodig volgens jou? Voordat Karen in mijn leven kwam, was er niemand met wie ik nog iets te stellen had. Ik heb alles wat voor die tijd is gebeurd goed verwerkt en een plek gegeven.'

'Is dat waar?'

'Volgens mij heb ik echt geen noemenswaardige problemen vanuit vroeger overgehouden.'

'Weet je absoluut zeker dat je met niemand uit je verleden onverwerkte issues hebt? Denk weer goed na voordat je antwoordt.'

'Nou ja, of je moet mijn vader bedoelen...?'

'Jouw vader; je bedoelt de man die je nauwelijks hebt gekend?'

'Hij was er nooit omdat hij het nodig vond zijn gezin te verlaten toen het hem te moeilijk werd.'

'Je bedoelt dezelfde man die verslaafd was aan de drank en dobbelen Alex? De man die je moeder met haar enige kind zonder geld achterliet?'

'Ja Byrel, ik bedoel die vent die mijn moeder tot wanhoop heeft gedreven. Die mij verwekte en vervolgens nauwelijks naar mij omkeek. Die, nadat hij ons had verlaten, nog driemaal trouwde en even vaak weer opstapte. Die flierefluiter bedoel ik ja.'

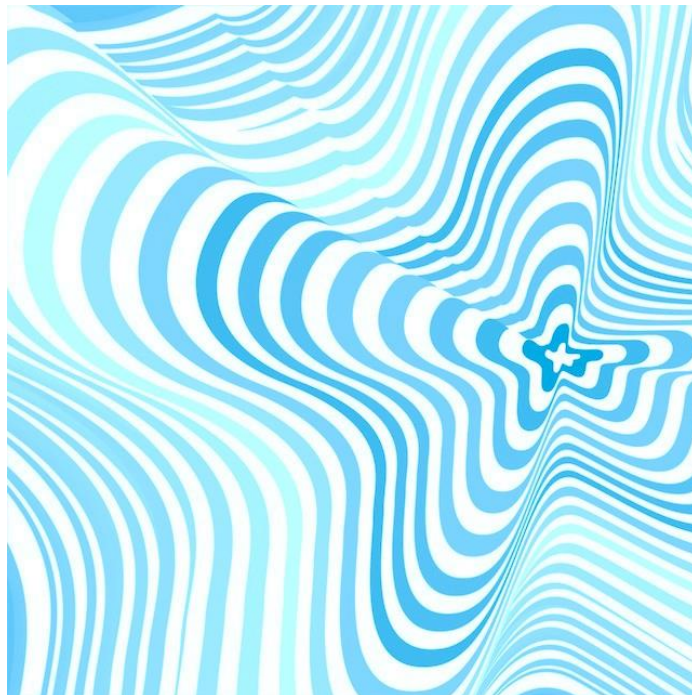
'Ik begrijp het Alex. Maar zie je nu zelf in dat je jouw onverwerkte verleden hebt meegenomen in je eigen huwelijk, dat diezelfde wonden nog niet waren geheeld? Je hebt Karen ontmoet zodat zij je kon tonen waar je pijnpunten zitten.'

'Nou je het zegt; ik zie wel de overeenkomsten. Daar heb ik nooit bij stilgestaan.'

'Omdat je je er niet van bewust was Alex. Karen is een goede leraar voor je, net zoals je vader dat was. Daarom nodigt God jou uit om beide te vergeven.'

'Maar hoe doe ik dat dan? Ik kan toch niet zomaar doen alsof ze mij geen pijn hebben gedaan?'

'Jouw ego kan en wil dat inderdaad niet. Maar jij bent je ego niet Alex. Jij bent de zoon van God, jij bent gezegend. Net als jouw vader en Karen, ook al beseffen zij dat zelf niet. Daarom mag jij de verandering zijn en als eerste, en misschien wel als enige, de strijdbijl begraven en weten dat niets jou kan schaden. Oude pijn is immers een illusie, een hersenspinsel van het ego om jou voor zijn karretje te spannen.'

'Maar dat kan toch niet Byrel, als ik ze vergeef laat ik finaal over me heen lopen.'

'Is dat waar Alex?'

'Ja natuurlijk, ze zullen denken dat ik hun gedrag goedkeur en ze dus gelijk geef. Nee, die lol gun ik hen niet.'

'Wat gebeurt er als je vasthoudt aan deze gedachte?'

'Dan zal er weinig aan de situatie veranderen, vermoed ik. Ik zal ermee moeten leven, net als zij dat moeten. Het is niet anders.'

'En wat doet dat met je kinderen; welke les geef jij hen mee?'

Alex laat de vraag goed tot zich doordringen.

'Tja, waarschijnlijk wordt dezelfde pijn onbewust toch overgedragen aan de volgende generatie. Dat zit er eigenlijk wel in.'

'En is dat jouw bewuste keuze voor je zonen?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik gun mijn kinderen het allerbeste.'

Byrel knikt rustig: 'Is dan de keuze tot vergeven niet vanzelfsprekend?'

'Dat kan wel zijn, maar dat voelt toch heel anders. Ik ben bang dat het te moeilijk voor me is om het tij te keren.'

'Is dat waar Alex? Weet je zeker dat dit je niet lukt? Kijk; het enige wat je tegenhoudt is je gebrek aan bewustzijn. Natuurlijk denk je dat het moeilijk voor je is om de onschuld in je vader en Karen te zien, vooral als

je gelooft dat jij gelijk hebt. Maar wil je liever gelijk hebben of gelukkig zijn?' Byrel laat de vraag goed tot zijn pupil doordringen.

Dan vervolgt hij: 'Als je over hen oordeelt, heb je per definitie ongelijk, zelfs als je volgens alle logica wel gelijk hebt. Probeer dit te begrijpen. Het ego schreeuwt dat zij fout zitten. Logisch, want bewustzijn is de dood voor het ego. Maar begrijp dat jouw vader en Karen van jou geen aanval nodig hebben, maar hulp. Door bewust te vergeven, maak je het voor hen makkelijker om zelf ook te veranderen. En jij zult zelf veel meer liefde ervaren.'

'Het duizelt in mijn hoofd Byrel. Ik voel in mijn hart heus wel dat je gelijk hebt, maar mijn verstand schreeuwt dat ik voet bij stuk moet houden. Begrijp je dat?'

'Natuurlijk Alex, daarom laat ik je nu weer eventjes met rust. Laat alles goed tot je bewustzijn integreren en voel dan wat jouw waarheid is. Zodra je zover bent, meld ik mij weer. Tot dan.'

7. Eeuwigdurende relaties

*Vergeven is selectief herinneren.
Concentreer je uitsluitend op liefde,
al het overige mag je loslaten.*

Als Alex twee dagen later na een bezoek aan de kapel weer zijn cel betreedt, wacht een helder licht hem op.

'Hallo Byrel. Fijn dat je er weer bent. Ik wil graag samen met jou bekijken of ik het nu wel goed begrijp, vind je dat goed?'

'Natuurlijk Alex, daarom ben ik ook hier.'

De pelgrim neemt plaats op de bureaustoel.

'Omdat ik de pijn die ik als kind voelde door het gedrag van mijn vader op volwassen leeftijd niet had verwerkt, ontmoette ik Karen. God heeft voor deze match gezorgd, toch?'

'Zo kun je het uitleggen ja. Ga verder.'

'Zij mocht mij alsnog confronteren met mijn pijnpunten, waar ze dan ook gretig gebruik van heeft gemaakt.'

'Welke pijnpunten zijn dat Alex?'

'De verwoestende werking van verslavingen, om te beginnen. Zowel mijn vader als Karen verloren zichzelf helemaal hieraan. Dit leidde tot veel leed, zowel voor henzelf als voor hun gezin.'

'Dat klopt. Maar hoe heeft het zover kunnen komen? Waarom was de verslaving sterker dan zichzelf?'

'Jee, moeilijke vraag hoor. Dat heeft ongetwijfeld te maken met hun eigen pijnpunten die ontstaan zijn in hun jeugd. Wil je dat we die gebeurtenissen gaan uitspitten?'

'Voor jouw begrip is dat niet nodig Alex. Het is voor jou genoeg om in te zien dat zij op gegeven moment niet meer in staat waren de liefde in zichzelf te ervaren. Daar heeft het ego dankbaar gebruik van gemaakt door hen te laten geloven dat hun pijn zou verdwijnen wanneer ze hun toevlucht zouden nemen tot uitwendige middelen zoals overmatig drankgebruik, gokken, internet en erotiek.'

'Akkoord, dat begrijp ik nu. En wat voor hen aanvankelijk onschuldig leek, mondde langzaam maar zeker uit in een nietsontziend monster dat zijn slachtoffer met huid en haar verslond. En daarom konden zij onmogelijk voor zichzelf goede keuzes maken, nietwaar Byrel?'

'Inderdaad Alex, de verslaving had hen compleet lamgelegd. Ze waren niet zichzelf meer, maar een levende trofee van het ego. Kun je met dit besef nu wel vergeving voor hen vinden?'

'Het blijft eerlijk gezegd lastig Byrel, maar ik realiseer me steeds beter dat als ik mijn pijn uit het verleden in het heden breng, ik een toekomst schep die nog precies hetzelfde zal zijn. Ik heb hier zelf dus een vrije keus in.'

'Precies. Als je Karen en je vader vergeeft, zie je hen zoals ze nu zijn, niet om wat zij in het verleden hebben gedaán. Vergeven is daarom ook selectief herinneren. Je mag ervoor kiezen je uitsluitend op liefde te concentreren. Al het overige mag je loslaten.'

'Het begint me steeds duidelijker te worden Byrel. Het is alleen wel zo dat mijn huwelijk nu voorbij is en ik niets meer kan doen om de relatie tussen Karen en mij te redden.'

'Is dat waar Alex? Geloof je echt dat jullie relatie voorbij is?

'Hoe bedoel je dat? Door de scheiding hebben we een punt gezet achter ons huwelijk, en dus onze relatie.'

'Relaties zijn eeuwig, ook die tussen Karen en jou. Dat komt omdat alle relaties voortkomen uit het bewustzijn, niet uit het lichaam. Zie het zo; jullie hebben vijftien jaar lang het bed gedeeld waarvan jullie je langere tijd niet echt verenigd voelden.' Beryl pauzeert even zodat zijn pupil zijn woorden goed kan ontvangen.

Dan vervolgt hij: 'Hiertegenover staat dat er zat mensen zijn die ver van elkaar wonen, maar voor hun gevoel geen moment gescheiden zijn. Begrijp je nu beter dat jullie relatie gewoonweg niet over kán zijn? Jullie zijn voor altijd verbonden, een scheiding van lichamen doet daar niets van af.'

'Ja, ik begrijp het steeds beter en ik voel dat ik hiermee aan de slag mag,' knikt Alex.

'Goed, dan laten we dat nu voor wat het is. Schroom niet je vragen, twijfels en bevindingen met me te delen. Daar ben ik voor. Dan wil ik graag overstappen op Kim, want ook zij is jouw levensleraar Alex. Maar dat komt de volgende keer. Neem nu eerst wat tijd om te voelen. Meng je tussen de andere pelgrims en ervaar dat jullie feitelijk weinig van elkaar verschillen. Ik ontmoet je binnenkort weer.'

8. Zielsverwanten

*Voor God is ieder mens gelijk
en is niemand apart.*

Vier etmalen verstrijken. Terwijl in deze diepzwarte nacht het schijnsel van het magische maanlicht vanachter het gordijn tevoorschijn kruipt, ontmoet Alex ditmaal Kim in zijn droom, de tweede vrouw die zijn leven zo intens heeft ingekleurd.

'Het is nu echt pompen of verzuipen, een ander alternatief is er niet meer.' Alex' stem slaat bijna over. Hij voelt hoe zijn hartslag in zijn keel bonkt, hoe zweetdruppels zijn haarlijn bevochtigen. De gepijnigde ogen van de vrouw tegenover hem schreeuwen om begrip en genegenheid, zonder daarbij de oorverdovende stilte te overstemmen.

Al dagenlang weet Alex wat hem te doen staat. Na een lange periode van zelfontkenning was het tijd geworden om zijn eigen waarheid weer naar de oppervlakte te halen. Om te erkennen dat Kim zijn grenzen overschreed en dat het nodig was om dit hardop uit te spreken.

Nadat hij haar anderhalf uur geleden zijn twijfels over hun relatie had kenbaar gemaakt, wist hij dat er geen weg meer terug was. Hij moest haar vertellen wat haar oneerlijkheid met hem deed. Dat het verdraaien van de waarheid en verzinnen van smoesjes steeds weer de nauwelijks geheelde wond van Karen openreet.

'Ik vraag je vanaf nu mijn gevoelens te respecteren, anders stopt onze vriendschap nu meteen. Doorgaan op dezelfde wijze kan gewoon niet meer', klinken gekwetste maar vastberaden woorden. Kim schiet vol. Voor het eerst sinds hun ontmoeting zes maanden geleden is Alex er getuige van hoe zijn vriendin toegeeft aan haar verdriet.

Hij moet een krachtige, innerlijke drang beteugelen om haar in zijn armen te nemen, zoals hij dat al zo vaak heeft gedaan. Hij weet dat hij nu sterk moet zijn, dat hij bereid moet zijn om zijn zielsverwant los te laten.

Wanneer Alex ontwaakt, zien zijn opgezwollen ogen niet meteen de heldere verschijning aan het voeteneind van zijn bed.

'Byrel, ik voel me verward. Deze beelden waren zo levensecht. Meld je alsjeblieft, want ik wil graag weer antwoorden. Over mezelf, over Kim. Ik voel me nog zo door haar gekwetst.'

'Is dat waar?' Met een ruk zit Alex rechtop.

'Byrel, ik ben blij dat je er weer bent. Ik heb echt behoefte aan je wijsheid.'

'Daarom ben ik hier ook. Maar nogmaals, is het waar dat Kim je zo gekwetst heeft?'

'Natuurlijk is het waar, zij heeft mijn waarheid geweld aangedaan.'

'Juist Alex, maar ben je er voor de volle honderd procent van overtuigd dat Kim verantwoordelijk is voor jouw gekwetstheid?' Het blijft een ogenblik stil.

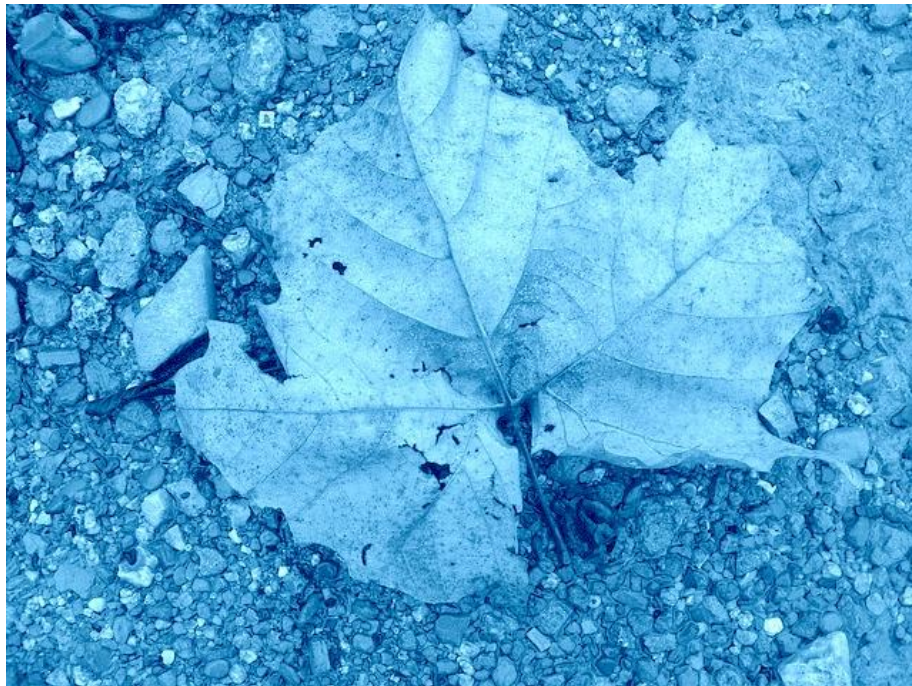

'Nou, je stelt het wel heel erg concreet Byrel, maar...eigenlijk vind ik inderdaad dat zij daar verantwoordelijk voor is. Is dat een fout antwoord?'

'Er bestaan geen foute antwoorden. Maar hoe reageer je wanneer je die gedachte gelooft?'

'Nou, wat denk je van woedend en verdrietig...om mee te beginnen...'

'Juist ja. Vertel eens hoe jij je zou voelen zonder de gedachte dat Kim jou zo erg heeft gekwetst?'

'Sorry hoor Byrel, maar ik begrijp echt niet waar je naartoe wilt. De dingen zijn zoals ze zijn. Kim heeft mij diep gekwetst, waarom zou ik dan net doen alsof dat niet zo is? Je zei al eerder tegen mij dat emoties niet onderdrukt mogen worden.'

'Dat klopt helemaal. Maar we hebben het ook gehad over de rol van het ego. Weet je Alex, als je zoekt naar de perfecte persoon die jou beter doet voelen, is dat niets anders dan een misleiding van het ego. Het laat jou namelijk geloven dat jijzelf niet goed genoeg bent.'

'Bedoel je hiermee te zeggen dat de relatie tussen Kim en mij niet speciaal was?'

'Dat was het juist wel Alex. Maar dan 'speciaal' in de betekenis van 'apart'. Het ego vertelde je dat de liefde die je nodig had niet van jezelf maar van iemand anders moest komen. Het beweerde ook dat er één speciaal persoon dat gat in jou kon opvullen.'

En met die energie van 'apart zijn' liep je Kim tegen het lijf. Maar voor God is ieder mens gelijk, er bestaan voor hem geen aparte, dus speciale, mensen. En dat geldt ook voor relaties.'

'Alweer dat stomme ego. Houdt deze zich dan nooit gedeisd?'

'Niet zolang jij hem, bewust of onbewust, verwelkomt Alex. Maar om op mijn eerdere vraag terug te komen; hoe zou jij je voelen zonder de gedachte dat Kim jou zo heeft gekwetst?'

'Volgens mij is dit een instinkertje, maar wacht even...'
Alex denkt goed na voordat hij zijn woorden zorgvuldig formuleert.

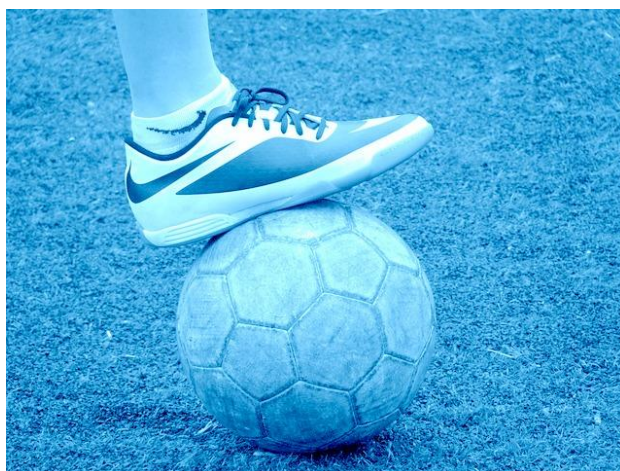
'Omdat deze geloofsovertuiging afkomstig is van het ego, bestaat die in feite helemaal niet. Dus gekwetstheid is een illusie...?'

'Dus...?', moedigt Beryl aan.

'Nou, als antwoord op je vraag, zou ik me dus een stuk meer relaxt voelen zonder de gedachte dat Kim mij dit heeft aangedaan.'

'Heel goed. Mooi, sluit nu je ogen en laat je weer meevoeren naar je ervaringen die zich vóór die tijd afspeelden.'

'Nu alweer, maar ik heb nog niet eens ontbeten.'
Ondanks zijn licht protest gaat Alex toch weer liggen en sluit hij zijn ogen.

'Sorry, het lukt vandaag echt niet. De volgende keer rijdt ik wel weer.'

Na een korte begroeting wordt de lijn aan de andere kant verbroken. Alex slaakt een diepe zucht terwijl hij de hoorn weifelend op de haak teruglegt. Hij beseft heel goed hoe hij anderen in problemen brengt met zijn twijfelachtige gedrag, maar hoe kan hij ook anders; Kim zou vanochtend bellen. Zijn hoofd staat echt niet bij de voetbaltraining van zijn zoon.

Kim, die hij nu al ruim een week niet meer gesproken heeft, niet meer sinds die druilerige ochtend bij hem thuis. Ze hadden intens elkaars warmte gedeeld. Op de een of andere manier was het net alsof ze één zijn, alsof ze bestaan uit twee helften die bij de geboorte gescheiden zijn om apart de wereld in te trekken. Een luide claxon trekt Alex uit zijn gedachtewereld.

‘Tot straks jongen, veel succes!’, roept hij.
De voordeur wordt dichtgetrokken. Gelukkig snapte zijn jongste zoon na enige uitleg wel dat hij even tijd voor zichzelf nodig heeft. En gelukkig is de oudste bij Karen, dus Alex heeft nu een aantal uren het rijk alleen. Hij kan zo dadelijk vrijuit met Kim praten.

Wanneer na een halfuur de telefoon nog steeds zwijgt, stemt Alex met een onbestemd gevoel de televisie af op de play-offs. Na een kwartier willen zijn zware oogleden toegeven aan de vermoeidheid en plaatst hij zijn hoofd in het kussen.

Terwijl de televisiegeluiden langzaam wegebben, zweven zijn gedachten naar een strand waar Kim en hij hand in hand in de branding wandelen terwijl krijgsende meeuwen boven de woeste golven uit zweven.

Half struikelend vliegt Alex af op de rinkelende telefoon. Eindelijk, daar zul je Kim hebben. Het blijft eventjes stil nadat hij opgewonden zijn naam heeft genoemd.

‘Nee, hij is bij zijn moeder. Bel hem daar maar’, klinken vervolgens teleurgestelde woorden. De moed zakt Alex verder in de schoenen wanneer een blik op de wandklok leert dat het al kwart voor één is.

Waarom belt Kim nou niet, ze hadden het toch duidelijk afgesproken? Het zal toch niet zo zijn dat haar man weer moeilijk doet? Laat hij haar anders even een berichtje sturen om er zeker van te zijn dat alles goed is met haar. Terwijl Alex ziet hoe de secondewijzer op zijn pols weer aan zijn volgende rondje begint, drukken zijn gespannen duimen steeds de verkeerde knoppen in.

Nadat hij met bonzend hart het half verminkte bericht heeft verzonden, loopt hij nerveuze rondjes in de kamer. Hij moet klaarstaan, dreunt het in zijn hoofd, klaarstaan om Kim meteen te hulp te schieten. Als die vent van haar toch één vinger naar haar uitsteekt, dan.... dan....

Alex grijpt zijn sleutelbos en schiet zijn jas alvast aan. Dan voelt hij een trilling tegen zijn been terwijl twee piepjes uit zijn broekzak ontsnappen. In één ruk grijpt hij zijn gsm om met verbijsterde ogen te lezen dat Kim hun afspraak is vergeten. En dat ze met haar gezin in de dierentuin is.

9. Een voorbestemde ontmoeting

*De beste hulp die je mensen kunt schenken,
is de ander helpen te ontwaken,
de herinnering oproepen
van wie ze werkelijk zijn.*

'Dat vond jij niet leuk'.

Alex is zojuist weer uit zijn dagdroom ontwaakt en hoort nu helder de zachte woorden van zijn gids aan.

'Nee Byrel, ik snapte maar niet waarom Kim zomaar een gezinsdagje organiseerde, terwijl ze wist hoe explosief haar man was. Hij was in die tijd tot alles in staat.' Alex schudt zijn hoofd, trekt vervolgens zijn shirt en broek aan en neemt plaats bij het venster.

Zijn weemoedige blik richt hij de tuin in waarna hij zijn verhaal vervolgt.

'Niet zo lang daarvoor had die man al zijn gezin tijdens een wandeling in het bos achtergelaten om in de stad zijn driften te bevredigen. Nadat Kim mij in paniek had gebeld en wij hierna haar kinderen bij hun oppas hadden ondergebracht, vonden we hem in de gokhal. Lijkbleek en platzak.' Alex kan een spottende ondertoon niet onderdrukken.

'Sindsdien heb ik Kim herhaaldelijk gewaarschuwd voor zijn verslaving en de consequenties daarvan. Die man was een tijdbom en zolang hij professionele hulp bleef weigeren was het beter dat Kim zichzelf en haar kinderen niet meer in een kwetsbare situatie zou manoeuvreren.

Ik wist immers uit eigen ervaring waar ik het over had. Maar ja, Kim ging ondanks mijn adviezen gewoon haar eigen weg. Kennelijk respecteerte zij mij minder dan ik haar.'

'Is dat waar?', wil Byrel weten.

'Pardon, beginnen we weer...?', klinkt het verstoord.

'Is het waar dat Kim jou net zoveel moet respecteren als omgekeerd?'

'Dat lijkt me wel ja. Bij vriendschap en liefde gaat het om wederzijds respect, vind ik. En mijn respect voor haar is torenhoog.'

'Dat weet ik, maar weet je zeker dat zij dat respect in diezelfde mate voor jou moet hebben? En geldt dat ook voor andere personen in je leven? Denk heel goed na Alex.'

'Tja, het is natuurlijk wel zo dat ik de lat hoog leg en hier principieel in ben. Maar toch, nu ik er goed over nadenk; met Karen had ik dat helemaal niet zo. Zij deed toch wel wat ze zelf wilde zonder zich ook maar iets van mij aan te trekken. Van haar pikte ik dat gewoon, ik moest wel. Maar waarom ik dat onvoorwaardelijke respect dan wel van Kim verlang? Eerlijk gezegd weet ik het niet zo.'

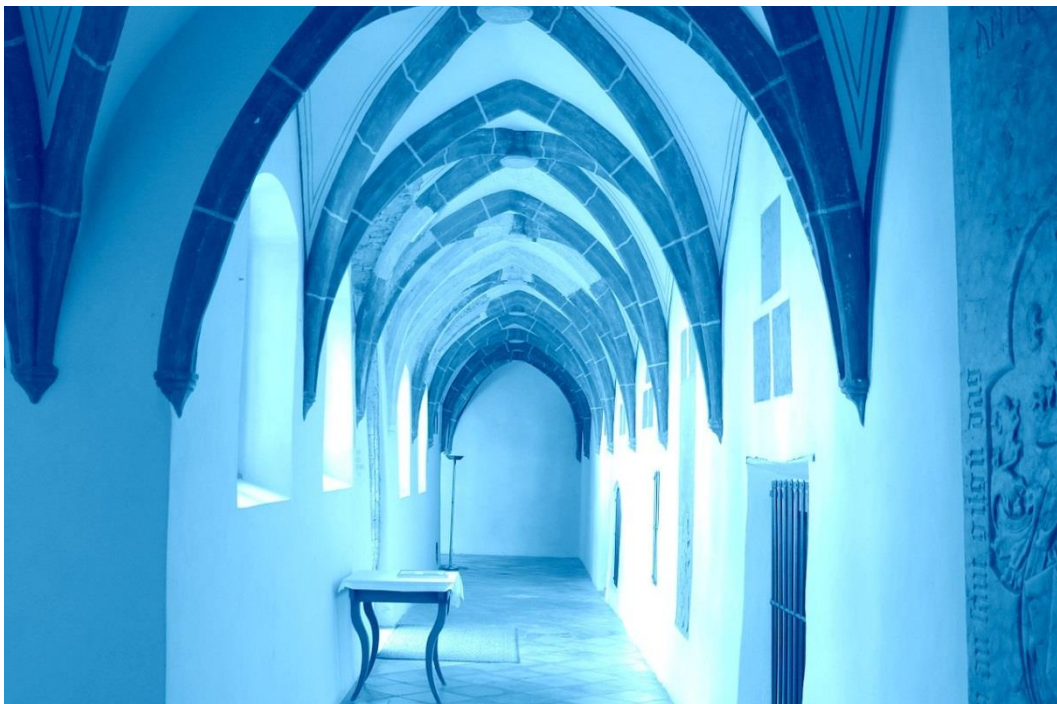

'En wat als je jouw gedachte wijzigt?'
'Hoe bedoel je dat Byrel?'
'Hoe zou jij je voelen wanneer je niet vindt dat zij jou net zoveel moet respecteren als jij haar, dus....torenhoog, was 't niet?'

'Dat levert heel wat minder stress op, lijkt me. Als ik de teugels wat kan laten vieren, ontstaat er waarschijnlijk wat meer lucht. Dat geldt voor mij maar ook voor haar. Zo had ik het nog niet bekeken moet ik je eerlijk zeggen. Deze gedachte wil ik even laten bezinken.....'

'Akkoord, vannacht gaan we in jouw droom nog een stap terug, naar de beginfase van jullie relatie. We zien elkaar morgen weer.'

Na een onrustige nacht besluit Alex na zijn ontbijt naar de kapel te lopen. Zijn pas vertraagt wanneer hij voor zich op de tegels een wit opgevouwen zakdoekje ziet liggen. Hij raapt deze op en leest de geborduurde woorden 'Voor mama' op het katoen. Als hij de hoek omgaat ziet hij vlak voor de kapel een vrouw geleund tegen het venster staan.

Kordaat stapt hij op haar af. Hij mindert snelheid als hij ziet dat zij roerloos met gebogen hoofd en gesloten ogen lijkt te mediteren. Wanneer hij haar is genaderd, wil hij zijn hand zachtjes op haar bovenarm leggen om haar niet te laten schrikken. Maar dan schieten de ogen van de vrouw verschrikt open. Alex haast zich om haar te kalmeren.

'Sorry dat ik je stoor, maar volgens mij ben je je zakdoek net verloren. Het lag net om het hoekje op de vloer.'

Alex houdt het zakdoekje omhoog.

'Ja, ja...', stottert de vrouw terwijl ze het aanpakt. 'Het is van mij. Dank je wel voor het terugbrengen'.

'Gaat het wel?', wil hij weten. 'Je ziet behoorlijk bleek.'

'Ja hoor, ik wil nu alleen naar mijn kamer toe. Even op bed liggen. Daarna gaat het vast weer beter. Nogmaals bedankt hoor.' Bezorgd kijkt Alex de vrouw na totdat ze uit zijn gezichtsveld is verdwenen.

Wanneer hij in de kapel nieuwe inspiratie heeft opgedaan, stapt hij een uur later zijn cel verkwikt binnen. Zijn oog valt op een opengeslagen boek op het bureau. Verbaasd ziet hij dat een tekstfragment is gemarkeerd met een potlood. Aandachtig leest hij de woorden.

...Soms is de beste manier om van iemand te houden of de beste hulp te geven, hen alleen te laten of hen in staat te stellen zichzelf te helpen. Het is als een feestmaal. Leven is als een groot buffet en je kunt hun een grote steun van zichzelf geven.

Onthoud dat de beste hulp die je kunt geven, is mensen te helpen ontwaken, ze eraan te herinneren wie ze werkelijk zijn. Er zijn vele manieren waarop dit kan worden gedaan. Soms met een klein beetje hulp, een duwtje, een zet, een por...en soms met de beslissing om hen hun eigen koers te laten varen, hun eigen pad te volgen, hun eigen ritme aan te houden, zonder enige bemoeienis of ingrijpen van jouw kant...*

Het is al ver na middernacht wanneer Alex op bed ligt. Het boekfragment danst nog steeds in zijn vermoeide hoofd totdat de slaap het definitief overneemt. En zo ontmoet hij in zijn droom opnieuw de vrouw die zijn leven zo'n drastische wending heeft gegeven.

'Jij bent heel belangrijk voor mij, onze vriendschap houdt me op de been.' Kims tedere woorden overspoelen Alex met diepe vrede, een gevoel dat hij al jaren niet meer in die mate heeft mogen ervaren.

'Daarom ben ik ook zo blij dat je een afspraak hebt gemaakt voor therapie', antwoordt hij haar zachtjes. 'Het vergt veel moed om na al die jaren die keus te maken, om je overlevingsstrijd een halt toe te roepen. Ik ben zo trots op je.'

Alex absorbeert de heerlijke warmte van Kims lichaam in zijn armen. Gelukkig had hij haar ervan kunnen overtuigen deskundige hulp in te roepen. Deze vrouw leed al zo lang. Het geweld van haar vader was immers niet gestopt na haar kinderjaren.

Nog steeds droeg zij de helse pijnen in haar ziel mee. Het had haar verbitterd gemaakt, haar eigenwaarde om zeep geholpen. Haar hele leven was al een aaneenschakeling van teleurstellingen geweest.

Totdat zij beiden elkaar ontmoetten op een ouderavond op school. Ze zaten naast elkaar in de schoolbankjes. Hij had haar vertrouwde energie bij binnenkomst meteen herkend. En toen zij hem iets vroeg, kwam hij zichzelf in haar reebruine ogen tegen. Het was een magisch moment. Deze ontmoeting moest wel voorbestemd zijn.

Kort hierna spraken ze een aantal keren af bij Alex thuis. Onder valse voorwendselen, zodat Kims jaloerse echtgenoot er geen lucht van zou krijgen. Het waren hele bijzondere momenten geweest. Het voelde alsof ze elkaar al heel lang kenden.

Ook toen Kim zich veilig genoeg voelde om haar privéleven met hem te delen, leek het net alsof hij alles al wist, alsof ze hem niets meer behoefde uit te leggen. Hij wist vrijwel meteen welke stappen zij het beste kon nemen om haar verleden te verwerken.

‘Weet dat ik er altijd voor je ben Kim’.
Alex voelt hoe hun lijven elkaar niet meer los willen laten, hoe ze verstrengeld lijken in een eeuwige omhelzing.

10. Taal van de ziel

*Onder regie van het ego
ontmoeten mensen elkaar om leed te delen,
niet liefde...*

Na het ontbijt de volgende ochtend zit Alex weer op zijn vertrouwde plek bij het raam en voelt hij de warme aanwezigheid van zijn gids.

‘Weet je Byrel, het probleem was dat Kim zich steeds anders gedroeg. Was ze bij mij, dan hadden wij intensief contact. Dan werd alles om ons heen een waas, een onbelangrijk element in tijd en ruimte. Soms leidde dat wel tot vervelende situaties, zoals die ene keer, toen ik helemaal vergat mijn zonen op te halen bij Karen die daardoor net haar vliegtuig mistte.’ Ondertussen heeft Byrel zich zichtbaar gemaakt waarna Alex zijn verhaal vervolgt.

‘Maar buiten deze momenten om was Kim voor mij onbereikbaar. Zodra ze de deur uitliep leek het alsof ze uit mijn leven stapte, ik moest dan weer afwachten totdat zij zich weer meldde. Hoe vaak ik haar ook hierna probeerde te bellen, ik kreeg alleen maar het antwoordapparaat aan de lijn.’ Alex’ stem klinkt nu vertwijfeld.

‘Uiteindelijk bepaalde zij altijd óf en, zo ja, wannéér er contact was tussen ons. En als dat al tot stand kwam, bediende ze zich eerst met halve waarheden om haar gedrag te rechtvaardigen.

Ondanks mijn groeiende wanhoop was ik er altijd voor Kim en wilde ik van haar dat zij ook altijd bereikbaar voor mij was. Wat verlangde ik naar haar, dag en nacht...'

'Onder regie van het ego ontmoetten jullie elkaar samen om wanhoop te delen, niet liefde. Je dacht dat je verliefd was op Kim. Maar de speciale relatie heeft niet liefde als basis maar schuldgevoel. Jouw ego vertelde je dat Kim jouw pijn zou wegtoveren en zij dacht door haar ego hetzelfde over jou.'

'Hoezo mijn pijn wegtoveren? Welke pijn bedoel je daarmee Byrel?'

'Wat denk je zelf Alex? Welke pijn heb je voor die tijd zowel bij jouw vader als Karen ervaren?'

'Ik heb die twee niet kunnen helpen, dat lieten ze niet toe. Zij gingen hun eigen gang, zonder meer. Zij waren onbereikbaar voor mij en dat deed inderdaad erg veel pijn.'

'En toen ontmoette jij Kim met haar problemen die voor jou zo herkenbaar waren. Jij geloofde heilig dat jij haar wél kon helpen. In jouw enthousiasme bracht jij jouw onverwerkte pijn mee in deze relatie en creëerde zo nog meer van hetzelfde.'

'Ik geloof dat je gelijk hebt Byrel. Ik was zo gefocust op haar 'genezing' dat ik vond dat ze altijd bereikbaar voor mij moest zijn. Ik was dan ook de enige die alles van haar afwist. Zelfs de therapeut vertrouwde ze een aantal dingen niet toe. Ze zei me ook steeds dat ik de belangrijkste persoon in haar leven was. En God, wat voelde dat goed...'

'Het blijft je emotioneren nietwaar?'

'Het zit inderdaad nog erg diep. Want vergeet niet dat ik een tijdlang dag en nacht bezig ben geweest met haar. Alles draaide om Kim.'

Ze gaf me ook echt de indruk dat ze me nodig kon hebben, elk moment van iedere dag en nacht. En ik maakte de keus om klaar te staan voor haar, tegen beter weten in realiseer ik me nu.'

'Leg eens uit...'

'Kim leeft in twee verschillende werelden. Eén waarin de therapeut en ik deel van uitmaken en waar zij haar verdriet en diepste gevoelens aan kwijt kan. Maar hiernaast heeft ze altijd nog haar vertrouwde dagelijkse leven waar ze naast alle besognes met haar man ook de gezellige en sociale Kim kan zijn en schijnbaar prima functioneert, ook als moeder.' Byrel knikt bemoedigend naar zijn pupil.

Alex vervolgt: 'Eenmaal terug in deze wereld van alledag wordt ze zo opgeslokt door alle drukte, dat haar moeizame helingsproces op de achtergrond raakt. Door jouw wijze woorden begrijp ik dat nu Byrel. Ik begrijp dat ze mij niet kwijt wil maar dat ze tevens haar oude bekende wereld nog niet los kan laten. Kortom; ik begrijp welk spelletje het ego met haar speelt.'

'Sluit nu je ogen Alex en zie Kim voor je terwijl je van haar verlangt dat ze altijd bereikbaar voor je moet zijn. Observeer dit beeld. Wat ervaar je dan?'

Het blijft enige tijd doodstil. Na een zucht opent Alex zijn ogen weer.

'Dan zie ik een vertwijfelde Kim voor me. Een Kim die enorm graag haar leven met me deelt en haar pijn wil helen, maar dat op haar eigen manier wenst te doen. Door mijn houding voelt zij zich gedwongen een keus te maken. Dat wil ze niet, dat kan ze nog niet. En dat hoeft ze natuurlijk ook niet...' Het blijft een ogenblik stil.

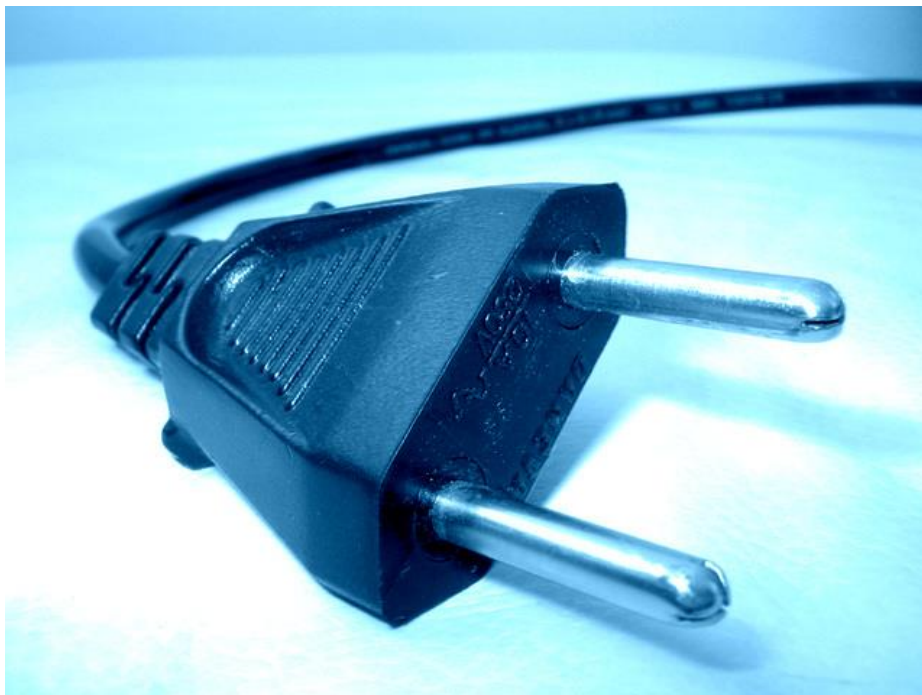
'Ja, nu zie ik het in, het gaat niet slechts om twee uitersten, er zijn tal van nuances mogelijk. Je kunt in één uur je doel bereiken maar er ook een leven lang over doen. Of het helemaal nooit bereiken...Hoe dan ook; ik dien haar proces te respecteren.'

'Heel goed gezien Alex. Nu gaan we terug naar de eerdere gedachte; 'Kim moet altijd bereikbaar voor me zijn.' Wat gebeurt er nou als je in deze stelling de namen wijzigt?'

'Namen wijzigen, kan dat dan? Laat eens zien.... 'Kim moet altijd bereikbaar voor me zijn' verandert dan in.... 'Ik moet altijd bereikbaar zijn voor Kim'.'

'En is dat waar?'
Er verschijnt een glimlach op Alex' mond.

'En zo beginnen we van voren af aan. Nee dus, die stelling is zeker niet waar. Kim maakt haar eigen keuzes, wat ik er ook van vind. En in die wetenschap kan ik betere keuzes voor mezelf maken. Dus nee, ik hoef helemaal niet altijd bereikbaar te zijn voor haar.'

'Inderdaad, maar als je goed kijkt, kun je nog iets wijzigen in de originele zin.'

'O ja? Even kijken... 'Kim moet altijd bereikbaar zijn voor Kim.'
Bedoel je dat?'

'Is dát waar?'

'Ook dit is haar eigen keuze. Ik vind inderdaad dat ze er wat meer voor zichzelf mag zijn, dat ze haar heling prioriteit mag geven. Maar zij ziet dat kennelijk anders. En dat is.....tja, dat is zoals het is. Zij bepaalt zelf hoe ze haar leven inricht.'

'We zijn er nog niet. Er is nog een wijziging mogelijk in diezelfde gedachte.'

'Nóg een? Die heb ik nog niet gezien.'

'Kijk goed en spreek je uit.'

'Het enige dat nog kan is... 'Ik moet altijd bereikbaar zijn voor mezelf...'

'Is dát waar Alex?'

'Deze stelling raakt me Byrel. Ik voel nu hoe ik mezelf geweld heb aangedaan. Door iemand anders belangrijker dan mezelf te maken, ben ik vervreemd van mezelf. Ik heb niet meer naar mijn eigen behoeftes geluisterd en alles om me heen, inclusief mijn werk, verwaarloosd. Ik heb een tijdlang geloofd dat Kim mijn enige en echte behoefte was, dat alles en iedereen daarvoor moest wijken. Nu weet ik hoe fout ik zit met die gedachte, hoe het ego mij heeft misleid. Inderdaad; ik moet altijd bereikbaar zijn voor....mezelf....'

'En zodra je dat doet, kun je ook beter bereikbaar zijn voor ...'

'.....voor mijn kinderen. God, wat heb ik mijn zonen verwaarloosd. Ook zij kwamen op de tweede plaats. Zij waren niet meer mijn prioriteit, net zoals zij dat voor Karen niet meer waren. De conclusie luidt dus dat ik een slechte vader ben voor mijn kinderen.'

'Zeg jij dat of het ego?'

'Maar blijkt dat dan niet hieruit Byrel?'

'Jij hebt keuzes gemaakt die je nu betreurt, maar kun je onomstotelijk beweren dat dit van jou een slechte vader maakt?'

Net zoals Kim door haar gemaakte keuzes een slechte vriendin zou zijn, net zoals Karen door haar keuzes een slechte moeder en echtgenote en jouw vader een slechte vader zou zijn? Kun je zeker weten dat dit alles waar is?’

‘Nee, dat is allemaal niet waar. Wij maken allemaal keuzes waarvan we soms later pas weten dat deze minder goed voor ons en anderen zijn. Er is inderdaad helemaal niets verloren. Ik kan namelijk nu de keus maken om anders te kijken naar mijn kinderen, naar Kim, naar Karen, naar mijn vader.... en naar mezelf.’

‘Kijk binnenin je. Hoe voelt het om zo te reageren?’

‘Bevrijd, ik voel me nu bevrijd van onnodige stressgedachten. Wat goed om te ervaren dat je dit kunt bereiken door simpelweg je gedachten te veranderen. Bedankt voor al deze prachtige inzichten Byrel!’

‘Geniet nog van de rest van deze dag Alex. Morgen hebben we ons laatste gesprek in dit klooster.’

Als Alex die middag voor een wandeling in de kloostertuin het grindpad afloopt, komen hem vrolijke muzieknoten tegemoet. Op het gras heeft een aantal pelgrims zich verzameld. Naast hen ligt een handjevol kaarsen op een blauw doek gerangschikt. De vlammetjes dansen in de wind. Net nadat hij zich heeft aangesloten bij het groepje, ziet hij de vrouw naderen die hij gisteren in de gang heeft ontmoet. Blij verrast zwaait hij haar toe.

‘En, gaat het vandaag al wat beter met je? Ik maakte me best wel ongerust om je.’

‘Ja hoor’, zegt de vrouw. ‘Het gaat alweer een stuk beter na een goede nachtrust.’

‘Fijn te horen. Mijn naam is trouwens Alex.’

Glimlachend reikt hij haar zijn hand.

'Hallo, en ik ben Debby'.

Gelukkig is de vrouw nu meer ontspannen. Dan ziet Alex een andere vrouw in een lange jurk vanuit een gebouw hun richting oplopen.

'Hallo allemaal, ik ben Maria', zegt ze. 'Wat fijn dat jullie hier allemaal zijn gekomen voor een les in sacred dance.'

Het rumoer neemt weer toe. Ook Alex raakt nu in gesprek met zijn buurman over de bedoeling van deze bijeenkomst.

'We gaan zo dadelijk samen dansen in een cirkel', vervolgt de vrouw die vriendelijk knikt naar de man die tegenover Alex staat. Daarna legt de docente verder de uitgangspunten van de dans uit.

'Sacred dance is de taal van de ziel: dus wat jou beweegt van binnen breng je al bewegend tot uiting.'

'Maar dat innerlijke gevoel is voor iedereen toch verschillend?', vraagt Alex.

'Dat klopt', beaamt Maria.

Haar nadere uitleg bevredigt zijn nieuwsgierigheid.

'Maar op welke muziek doen we dat dan?'

Het is Debby die deze vraag stelt. Alex kijkt zijn buurvrouw van opzij aan en ziet dat haar wangen nu wat meer kleur hebben. Hij is blij dat ze kennelijk weer opgeknapt is.

'Ik denk echt dat ik beter kan gaan'.

De donkerharige man tegenover hem maakt aanstalten te vertrekken.

'Ik struikel normaal al over mijn eigen benen, laat staan als ik hier een beetje de acrobaat moet uithangen', hoort Alex hem zeggen.

Alex schiet in de lach. Maria blijft rustig terwijl ze de man, die ze aanspreekt met Paul, bemoedigende woorden schenkt. Niet tevergeefs, want hij blijft in de kring. Vervolgens richt Maria zich weer tot de groep.

'Lieve mensen, laten we gewoon beginnen met de Zonnedans. Het wijst echt allemaal zichzelf wel. Laten we elkaars handen nu vasthouden.'

Alex reikt zijn linkerhand naar Debby en zijn rechterhand naar zijn buurman. Maar net als gisteren verstijft de vrouw naast hem.

'Gaaf het?'

Alex kijkt Debby bezorgd aan.

'Sorry, ik had even een duizeling. Het gaat wel weer.'

Hij voelt hoe haar klamme hand de zijne weifelend vastpakt.

'Weet je het zeker?', wil hij weten.

'Ja, echt.'

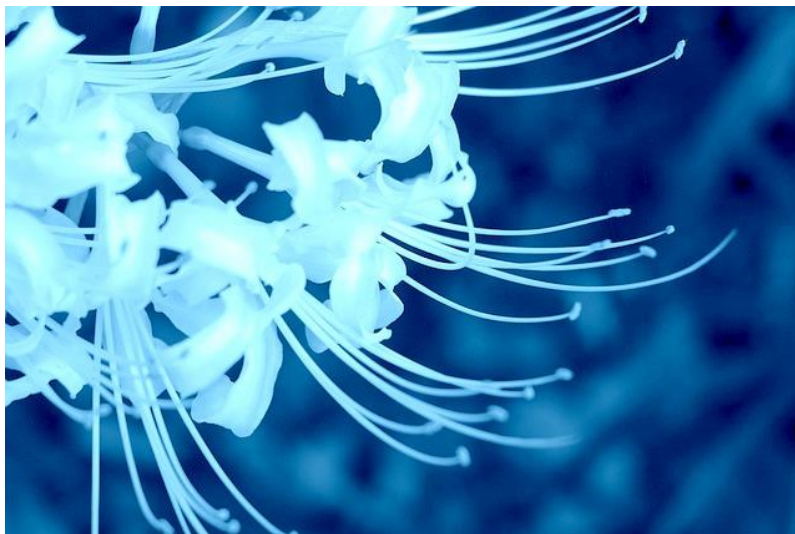
Zodra de muziek klinkt, lijkt alle consternatie al snel vergeten. Alex geeft zich helemaal over aan de meditatieve dansen en voelt hoe hij gedragen wordt door een sterke energie. De sessie wordt alleen kort onderbroken door een huilende vrouw die zich voor even terugtrekt.

'Laat de tranen maar komen hoor Sofia'.

Alex hoort hoe Maria de huilende vrouw uitlegt dat met deze dans contact wordt gemaakt met het innerlijke kind. Daarna is het alweer tijd voor de laatste dans.

'Laten we eindigen hoe we begonnen zijn; met de Zonnedans. Dan is de cyclus weer rond.'

Tien minuten later lacht Maria na een warm afscheidswoord haar leerlingen liefdevol toe waarna Alex in innerlijke vrede zijn wandeling door de tuin vervolgt.

11. De heilige relatie

*Je hebt niets nodig van de ander;
je hebt alles al in je.*

In het holst van de nacht werpt de volle maan haar wijze licht over Alex uit. In zijn cel glijdt de pelgrim nog eenmaal in een diepe slaap om hier zijn laatste droombeelden te ontvangen.

Het is bitter koud buiten. Alex bevindt zich middenin het ochtendspitsuur. Op de brede weg die hij wil oversteken raast het verkeer als een langgerekt metalen lint voorbij. Gehaast kijkt hij naar links en naar rechts, zoekend naar een opening die net groot genoeg is om de oversteek te wagen.

Dan valt zijn blik op Kim die een eindje verder net als hij op de stoep staat. Ze wacht hand in hand met een klein meisje voor een zebrapad. Blij zijn vriendin te zien, snelt Alex naar het tweetal toe. Direct nadat Kim hem hartelijk heeft begroet bevriest het verkeer en springt het voetgangerslicht op groen.

Het meisje blijkt slecht ter been. Alex geeft het kind een ondersteunende arm en leidt haar, stap voor stap, veilig naar de overkant. Daar aangekomen merkt hij op dat Kim niet meer bij hen is. Verbaasd turen zijn ogen rond totdat ze Kims ranke gestalte nog steeds schuin aan de andere kant van de weg ontdekken. Alex ziet hoe zij in haar eentje een gaatje zoekt om tussen het drukke verkeer door te glippen...

Wanneer Alex ontwaakt lijkt alle vermoeidheid in zijn hoofd opgelost. Hij beseft dat zijn droom op een treffende manier zijn relatie met Kim heeft geïllustreerd. Hij weet dat de drukke weg symbool staat voor het hectische leven en dat het meisje Kims innerlijke kind is.

Ook ziet hij nu helder in hoe hij alle moeite heeft gedaan dat kind veilig door haar chaotische bestaan te leiden, terwijl de volwassen Kim er uiteindelijk voor koos haar eigen weg te gaan. Vredig stapt Alex zijn bed uit.

Nadat hij heeft ontbeten en zich heeft opgefrist, neemt hij nog eenmaal plaats in de fauteuil en roept hij Byrel aan. Vervolgens laat hij het goddelijke licht dat verschijnt nog eenmaal goed tot zich doordringen.

'Bedankt voor deze laatste droom Byrel. Het maakt alles nog een stuk duidelijker. Ik snap nu dat zowel Kim als ik deze relatie niet zijn ingegaan met het juiste bewustzijn.'

'De meeste mensen vragen zich af of in een relatie hun behoeften wel vervuld worden. Maar hiermee versterk je de illusie van behoefte. Je hebt niets nodig van de ander, want je hebt alles al in je. Maar het ego laat je altijd op zoek gaan naar iets buiten je.'

'Het is dus goed dat ik Kim, hoe moeilijk ook, nu helemaal loslaat, nietwaar?'

'Pure liefde is de ander vrijlaten te zijn wie ze zijn, waar ze zijn, met wie ze zijn. Een heilige relatie is niet bedoeld voor twee onbewuste mensen om samen één te worden, maar voor twee bewuste mensen om zich met elkaar te verenigen.'

'Wacht even, wat bedoel je met een heilige relatie?'

'In de heilige relatie erkennen de partners dat ze niet geheelde plekken hebben en dat heling het doel is van hun samenzijn. Niet door hun pijn te verbergen, maar door wederzijdse vergeving. Deze relatie is dus van hart tot hart, niet van masker tot masker zoals dat in de speciale relatie het geval is.'

'Dus dat sluit een vernieuwde relatie met Kim in de toekomst uit?'

'Dat hoeft helemaal niet. Als en zodra Kim naar binnen durft te kijken en zichzelf toestaat te helen, is ook zij op weg naar bewustzijn. Wie weet ontmoeten jullie elkaar dan weer om jullie eeuwigdurende relatie opnieuw vorm te geven.'

'En mag ik me tot die tijd, als dit al in dit leven nog gebeurt; mezelf aan een ander verbinden, ook al is deze duidelijk niet mijn soulmate?'

'Op zoek gaan naar een heilige relatie heeft geen zin als je er zelf nog niet klaar voor bent. Bovendien gaan ook onze zielenmaten door hun eigen groeiprocessen heen.'

'Bedoel je dat het voor mij dus geen zin heeft op zoek te gaan naar 'de ware'?''

'Er bestaat niet zoiets als 'de ware liefde' Alex. Er is geen 'ware' omdat er ook geen 'verkeerde' is. De enige die er is, is degene die voor je neus staat, met de perfecte lessen die je van die persoon kunt leren.'

'Ik begrijp het. Toch hoop ik nooit meer zo'n pijnlijke relatie als die met Karen en Kim te hoeven ervaren.'

Byrel glimlacht. 'Is dat waar?'

'Nou en of!'

'Wat voel je als je die gedachte gelooft?'
'Dan voel ik me heerlijk ontspannen en vrij.'
'Keer die gedachte eens om.'
'Dan krijg je iets onwaarschijns, namelijk: 'ik hoop wél nog zo'n pijnlijke relatie te ervaren'. Maar dat is natuurlijk waanzin.'
'Is dat waar?'

'Natuurlijk is dat waar. Een dergelijke relatie vergt heel erg veel van me, zoals je nu weet.'

'Maar weet je desondanks zeker dat je het daarom niet meer wilt ervaren?'

'Waarom zou ik er wél voor kiezen? Dat is toch vragen om nog veel meer leed?!'

'Elke keer wanneer je denkt dat je zo'n pijnlijke ervaring niet meer wilt hebben, wees er dan juist wél toe bereid.'

'Ik kan je op de valreep weer eens niet volgen Byrel.'

'De laatste stap naar genezing toe gaat om het omarmen van álle gedachten die je hebt. Zolang je nog bang bent om iets te ervaren, is je werk niet af. Weet dat iedere keer wanneer jij weer belandt in angst, je een geweldige kans krijgt voorgeschoteld om verder te groeien.'

'Je bedoelt dat iedere aanval van het ego die ik tackel, mij steeds meer zal leiden naar bewustzijn?'

'Precies Alex. Maar gun jezelf voorlopig een adempauze en behandel jezelf vooral met zachtheid. Gebruik de wandeltocht naar huis om alles goed binnen te laten komen. Hoe voelt dat?'

'Goed. Je wijze woorden zal ik voor altijd bij me dragen. Ik ga mijn spullen inpakken. Ik verlang er sterk naar mijn jongens weer in de armen te sluiten. Mijn verblijf hier heeft me een schat aan inzichten geschonken. Ik dank je hier met heel mijn hart voor Byrel. Ik zal je nooit, echt nóóit vergeten.'

'Is dat waar?'

'Nou ja...'

'Geintje Alex; bewandel je verdere levenspad en blijf jezelf de juiste vragen stellen.'

Inspiratiebronnen

Bij het schrijven van dit boek heb ik mogen putten uit eigen ervaringen (en die van mijn naaste omgeving), universele wijsheid, gedocumenteerde kennis en dagelijkse inspiratiebronnen.

Zo vinden een aantal passages hun oorsprong in de door mij bijgewoonde stilteweekenden in het voormalige fraaie klooster van de Minderbroeders Kapucijnen in Breda.

Tevens heb ik veel inspiratie mogen opdoen bij diverse spirituele cursussen en bijeenkomsten die ik in de loop der jaren heb bijgewoond.

De techniek van de vraagstellingen in het verhaal is geïnspireerd door 'The Work of Byron Katie'.

Ook zijn een aantal teksten ingegeven door het boek 'Terugkeer naar Liefde' van Marianne Williamson en door de boekenreeks van Neale Donald Walsch in zijn gesprekken met God.

Mijn allergrootse inspiratie ontvang ik van Abraham Hicks die vol liefde en humor The Law of Attraction onderwijst.

Ben je geïnteresseerd in bewustzijnstrainingen en/of -coaching, kijk dan op mijn site www.joycebeckker.nl. Hier vind je een aanbod dat jou verder helpt in jouw eigen wonderlijke tocht zodat jij je missie leeft in de nieuwe samenleving.

Het gaat je goed!

Hartegroet,

Joyce Beckker, 4 mei 2020
joyce@joycebeckker.nl - www.joycebeckker.nl